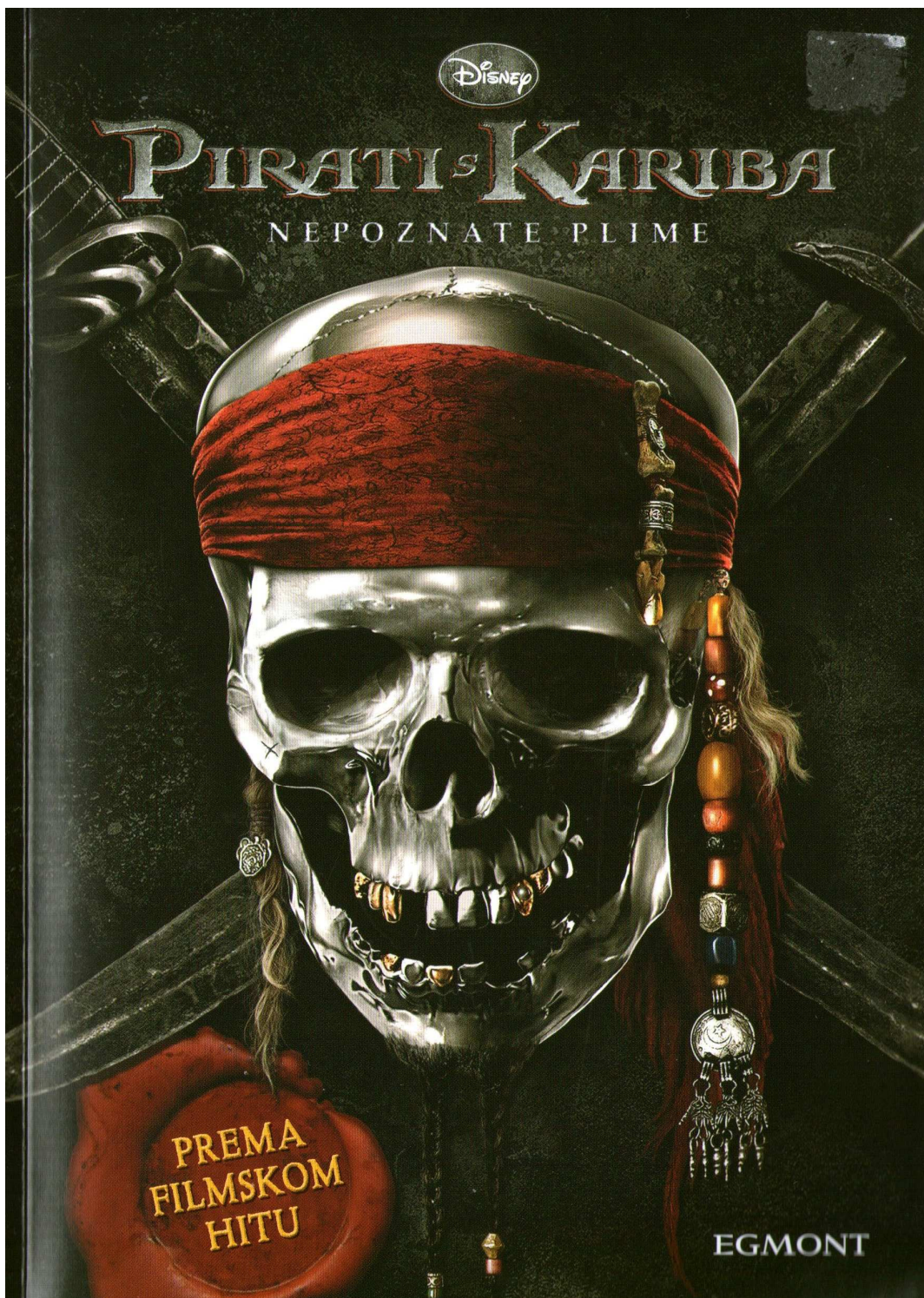

GIGA

DISNEY
PIRATI S KARIBA
NEPOZNATE PLIME
KNJIGA 4

Naslov izvornika: **PIRATES OD THE CARIBBEAN: ON STRANGER TIDES**

PROLOG

»Mrtvi ne govore.«

Tim su riječima pirati upozoravali one koji su se usudili prkositi moru; ipak, jedan je čovjek redovito kršio to pravilo. Kapetan Jack Sparrow proglašavan je mrtvim više puta no sto se i sam mogao sjetiti. Bio je nasukan na napuštenom otoku, osuđen na vječnost u škrinji Davyja Jonesa i povučen u dubine oceana zahvaljujući krvoločnom Krakenu. Svaki put činilo se da nema šanse preživjeti, no nekako se uvijek uspijevao povratiti među žive i ispričovijedati još jednu nevjerojatnu avanturu.

Dakle, ponekad se dogodi da čak i mrtvi govore — ili bar ljudi koje se smatralo mrtvima. Ipak, nitko ne bi mogao nadmašiti priču španjolskog mornara koji je gotovo dvije stotine godina proveo izgubljen na moru. Ribari su ga izvukli iz oceana u posljednjim trenucima zalaska sunca dok se nad tamnim vodama Atlantika nadvijala narančasta svjetlost...

KRII-IK! škripalo je vitlo dok je ribar okretao polugu kojom je dizao svoju mrežu iz mora. KRII-IK! U sve većem mraku polako je razaznavao oblik; nešto veliko uhvatilo se u mrežu. KRII-IK! Nastavio je okretati polugu i promatrati ulov sve dok se, konačno, nisu ostvarili njegovi najgori strahovi. KRII-IK! Tamo, među koprcajućim ribama, nalazilo se i tijelo drevnog mornara.

»Kapetane!« zavapio je ribar. »Kapetane!«

Kapetan je stigao upravo u trenutku kad je mornarevo beživotno tijelo iz mreže palo na palubu.

Oba muškarca izgovorila su brzu molitvu dok su proučavala ubogu izgublenu dušu. Starčeva odjeća bila je otrcana i poderana; morska trava povijala mu se po rukama i nogama; njegova duga, sijeda brada bila je natopljena vodom. Ipak, jednom je rukom još uvijek čvrsto stiskao nekakvu knjigu na prsima; kad je kapetan posegnuo za njom kako bi je uzeo, dogodilo se nešto nevjerojatno.

Oči drevnog mornara otvorile su se.

Iako je sa svakim teškim dahom uspio prošaptati tek nekoliko riječi, mornar im je ispričao čudesnu priču, obvezujući ih da tu priču moraju ispričati i kralju. Kapetan i ribar su se složili, zaplovili ravno prema kraljevskom gradu Cadizu, te odveli starca u palaču; kako od slabosti nije mogao hodati, morali su ga nositi u starom platnenom jedru.

Kralj Ferdinand je izgledom bio potpuna suprotnost od umirućeg starca koji je ležao na podu palače. Stari, onemoćali mornar zasigurno je bio skromnoga podrijetla, a njegovo najveće postignuće bilo je upravo služenje Kruni. S druge strane, Ferdinand je bio mladi aristokrat koji je smatran od Boga izabranim vladarem španjolskog naroda. Slušajući riječi tog čovjeka, u Ferdinandu se rodila zamisao kako bi upravo on mogao postići ono o čemu su njegovi preci mogli samo sanjati — besmrtnost. Proučavao je mornara koji je, plitko dišući, na rubu života još uvijek uspijevao čvrsto držati svoju knjigu u rukama.

Kapetan ribarskog broda progovorio je prvi. »Našli smo ga na području oko...«

Kralj je podigao ruku i tako ga ušutkao; priču je želio čuti od samoga mornara. Kleknuo je do starca koji je s mukom pokušavao držati otvorene oči.

Dahom koji kao da je iscrpio svu njegovu energiju, mornar je izustio »Ponce de Leon«.

Kralj Ferdinand kimne i pogleda preko svog ramena u tajanstvenog čovjeka čija je koža bila tamna od cjeloživotne plovidbe morima. Nakon sto je s njim izmijenio značajne poglede, okrene se i ponovno pogleda drevnog mornara. Uzevši knjigu iz starčevog čvrstog stiska, shvati da se radi o starom brodskom dnevniku sa Santiaga. Kralj poene pažljivo okretati stranice.

»Kaže da je pronašao brod Poncea de Leona«, objasnio je kapetan.

»Ili je na njemu plovio«, dodao je ribar.

»Ma, daj!« iznenada uzvikne kapetan koji nije želio ispasti smiješan pred kraljem. »Rekao

GIGA

sam ti da je Ponce de Leon umro prije dvjesto godina!«

»Ali, sigurno je umro u potrazi za nečim!« ne oklijevajući odgovori ribar.

Kralj Ferdinand kimne; znao je što je točno Ponce de Leon tražio prije dva stoljeća, a ovdje, u brodskom dnevniku, naišao je na simbol koji bi mogao označavati samo jednu stvar.

»Izvor mladosti«, reče Ferdinand.

Mornareva misija bila je izvršena; s jedva primjetnim osmijehom, izdahnuo je po posljednji put i krenuo u dugo očekivanu smrt.

Kralj je ustao i okrenuo se prema tajanstvenom čovjeku.

»Kad možete isploviti?« upitao ga je dok mu je uručivao stari brodski dnevnik.

Tajanstveni čovjek imao je spreman odgovor.

»S plimom.«

1. POGLAVLJE

»Tata, požuri! Zakasnit ćemo na vješanje!« uzviknula je djevojčica trčeći niz popločanu ulicu prepunu ljudi.

»Ulovili su pravog pirata! Želim ga vidjeti!«

I nije bila jedina.

Pod sivim, turobnim nebom, mnoštvo Londončana slijevalo se u zgradu sudnice zvanu Old Bailey; dolazili su vidjeti suđenje, a možda i vješanje zloglasnog pirata. Sudnica je bila dupkom puna; kad je tamničar uveo zatvorenika, rulja ga je pozdravila vrijeđanjem i uzvicima negodovanja. Njegove ruke i noge bile su okovane, a preko glave mu je prebačena crna kapuljača.

Sudski je podvornik ustao i počeo citati optužnicu. »Pred sudom sad odgovara zloglasni pirat, odmetnik i razbojnik, kapetan Jack Sparrow!«

Na spomen njegovog imena, rulja je počela još glasnije siktati i vrijeđati. Jack Sparrow bio je omražen čovjek, a njegova reputacija bila je znana diljem Londona. No, iako je većina ljudi u sudnici čula price o njegovim nedjelima, bilo je očito da ga zapravo nitko nikad nije vidio; kad je tamničar skinuo kapuljaču zatvoreniku, nitko nije shvatio da pred njima ne stoji ista osoba.

»Rekao sam vam već, zovem se Gibbs!« preklinjao je čovjek. »Joshamee Gibbs!«

Joshamee Gibbs bio je pirat koji je često plovio kao prvi časnik Jacka Sparrowa. Nekako su ga uspjeli zamijeniti za njegovog nadređenog; razjarena rulja sad je zahtijevala njegovu krv. Kako ni na koji način nije mogao dokazati suprotno, njegova jedina nada da izbjegne vješanje bilo je sudsko pomilovanje — a to, najblaže rečeno, bas i nije bilo vjerojatno.

»Čujte i počujte!« nastavio je podvornik. »Počinjemo sa suđenjem kojim predsjeda vrhovni sudac Južnog Yorka, precasni Smith. Ustanite i iskažite mu poštovanje!«

Rulja je nastavila s povicima kad je sudac u dugoj crnoj halji i bijeloj napudranoj vlasulji usetao u prostoriju. Pred ustima je držao čipkani rupčić zbog kojeg ga ljudi nagurani u sudnici nisu mogli dobro promotriti.

Na trenutak je odmaknuo rupčić, tek toliko da Joshamee zapazi sjaj u očima i zlatnozubi osmijeh. Gibbs ga je odmah prepoznao — bio je to Jack Sparrow, koji je trenutno, čini se, dodavao i 'oponašanje suca' na dugi popis svojih zločina i prekršaja.

»Jack..?« u nevjerici izusti Gibbs. Podvornik ga palicom udari u trbuh.

»Ne nužno«, reče sudac koji je zapravo bio zamaskirani Jack. »Sto ste ono govorili prije?«

»Moje ime... nije Jack Sparrow«, rece zatvorenik. »Zovem se Joshamee Gibbs.«

»A, je li?« odgovori mu Jack, cinično se osmijehnuvši. »Ovdje piše da se zovete Jack Sparrow.«

»Bio sam se raspitivao o Jacku Sparrowu«, Gibbs je pokušavao objasniti. »Čuo sam da je trenutno u Londonu. Ako će mi to pomoći, sa zadovoljstvom ću ga prokazati sudu.«

Gibbs značajno pogleda svog prijatelja; Jack na brzinu pokusa promijeniti temu i okrene se poroti.

»Zatvorenik tvrdi da nije Jack Sparrow. Koja je vaša presuda?«

Glavni porotnik nije znao što reći; ta, pravo suđenje još nije ni počelo!

»Glavni porotnice!« reče Jack odlučno. »Koja je vaša presuda? Je li kriv?«

»Ako je kriv, ići će na vješala«, odgovori mu porotnik.

»Da«, uzvratu Jack, popraćen usklikima okupljenog mnoštva.

Glavni porotnik počeo se po glavi; nije mu bilo jasno kako može donijeti presudu bez suđenja. »Onda je kriv..?«

S galerije se opet zacuse usklici odobravanja.

»Ali, to nije pošteno!« kukao je Gibbs.

»Prema vama zasigurno nije«, ispravi ga Jack. »Ali, 'pošteno' nije isto sto i 'pogodno'.

Proglašeni ste krivim i osuđeni na kaznu vješanja.«

Mnoštvo je povicima iskazalo svoje zadovoljstvo presudom; ljudi su počeli toptati nogama o pod, nestrpljivo iščekujući skoro vješanje. Jack je udario sudačkim čekićem kako bi ih ušutkao. Bio je majstor u nadmudrivanju' riječima, a sad je svoju specijalnost namjeravao iskoristiti protiv okupljene rulje.

»Što vi kažete?« pitao je mnoštvo. »Želite li da oslobodim ovog zatvorenika?«

Sudnicom se zaoriše povici neodobravanja i poziva na linč. Sudac je očito pogriješio u procjeni; rulja je željela ovog čovjeka vidjeti na vjesalima.

»Savjest mi ne dopusta da oslobodim ovog čovjeka«, rekao je Jack, nastavivši nadmudrivati publiku. »Joshamee Gibbs, zločin za kojeg ste proglašeni krivim jest taj sto niste Jack Sparrow. Osuđujem vas na zatočeništvo do kraja vašeg bijednog života.«

Mnoštvo na galeriji polako je počelo shvaćati da danas neće biti nikakvog vjesanja.

Jack se okrene sudskom podvorniku. »Uredite da se zatvorenik preveze u londonski Tower.«

Rulja je počela s vrijeđanjem i uzvicima negodovanja; neki su počeli bacati trulo voće i smeće. Jack je lupio čekićem upravo u trenutku kad mu je stara cipela proletjela kraj glave.

»Stanite!« zapovijedio je. »Mir, huligani, mir! Želim tišinu!«

Prema njemu je doletjelo još nekoliko predmeta; Jack shvati kako je vrijeme da napusti sudnicu.

»Sud prekida zasjedanje!« objavio je zamahnuvši čekićem, a onda je bacio cipelu i nešto smeća natrag na galeriju. Pobjegao je na stražnji izlaz upravo u trenutku kad se pobuna počela ozbiljno zahuktavati.

Dok je trčao niz hodnik, pirat se iz užtogljenog suca Smitha vratio nazad u obličje razmetljivog kapetana Jacka. Skinuo je vlasulju i halju te ih bacio u ormar, isti onaj u kojem se nalazio pravi sudac povezanih ruku, nogu i usta.

Kad je izašao iz zgrade sudnice, opet je izgledao kao onaj stari Jack — sa čizmama do koljena, prugastom vrpcom oko struka i crvenom maramom na glavi. Nedostajao je samo njegov trorogi sesir; njega je nonšalantno dohvatio s glave konja privezanog za redarstvenu kočiju. Bila je to ona ista kočija koja je po njegovoj zapovijedi trebala prevesti Joshameea Gibbsa u londonski Tower.

Jack namigne kocijas, a on mu uzvratil lukavim osmijehom. Kad je posegnuo za uzdama, kocijas je otkrio nadlakticu na kojoj je bila tetovaža piratske zastave; sve se odvijalo prema planu.

Jack se odseta do stražnje strane kočije; primijetivši ga, stražar ga uhvati i, smatrajući ga zatvorenikom, ubaci u kočiju do njegovog prvog časnika.

»Bože nam pomoz!« uzvikne Gibbs nakon sto ugleda starog prijatelja. »Sad ćemo obojica u zatvor!«

Jackov zlatnozubi osmijeh opet zasja. »Ne brinite se, potkupio sam vozača«, uvjeravao ga je.

»Za deset minuta trebali bismo biti izvan Londona — tamo će nas čekati konji. Do večeri ćemo stići na obalu, a onda se samo moramo pobrinuti da nađemo neki brod.«

Sad je i Gibbs imao razloga za osmijeh. Vozač pucne uzdama, a konj krene vući kočiju niz popločanu ulicu.

»Gdje je zapelo, Gibbs?« upita Jack dok je prijatelju pružao svoju bocu viskija. »Mislio sam da ste na moru.«

»Istina, ali uvijek sam poput skanjca lovio bilo kakve vijesti o Crnom biseru«, rekao je, otpio gutljaj viskija i vratio bocu Jacku. »Nitko nije vidio ni 'b' od tog broda... a onda sam čuo glasine da je Jack Sparrow došao u London.«

»Nisam!« odvrati Jack. U sebi se zapitao tko je te glasine proširio.

»Tako sam cuo!« odgovori Joshamee. »Jack Sparrow je u Londonu, ima brod i traži posadu. Zapravo, večeras biste trebali primati ljude u službu, i to u kremi zvanj Kapetanova kći.«

»To nije istina!« prosvjedovao je sve zbunjeniji Jack.

Gibbs kimne. »I mislio sam si da je to malo neobično. A onda opet, nikad niste ni bili

najpredvidljivija osoba na svijetu.«

Jack promisli na trenutak. »Evo vam prave istine: Jack Sparrow tek je jutros stigao u London kako bi spasio Joshameea Gibbsa od sastanka sa Stvoriteljem.«

Gibbs se nasmiješio. »Kao sto sam i rekao, vrlo ste nepredvidljivi.«

Jacku se ova situacija uopće nije sviđala. »Dakle, ovdje je jos netko tko se izdaje kao Jack Sparrow i blati moje časno ime.«

»Varalica«, reče Gibbs.

»Da«, odgovori Jack i nastavi. »Varalica... s brodom.«

Njegovo oko zaikri; Gibbs je vrlo dobro znao sto to znaci. Činilo se da je Jack Sparrow i opet kapetan kojem je potreban brod - i oduvijek je bio spreman na gotovo sve kako bi ga dobio. Jack začepi bocu viskija i spremi je u unutarnji džep košulje. Gibbs primijeti da iz istog džepa viri i karta smotana u tuljac.

»A vi?« upitao je Jacka. »Posljednje sto sam čuo bilo je da želite naći Izvor mladosti. Je li vam se posrećilo?« Izvor mladosti stoljećima je bio na glasu kao mjesto iskušenja i snova. Jack se zajedljivo osmijehnu; izvuče kartu i pokaže je Gibbsu. »Pojavile su se nove okolnosti uslijed kojih sam bio prisiljen iznova procijeniti svoje prioritete.«

»Drugim riječima, odustali ste«, odvrati prvi časnik uz smijeh.

»Nije istina!« uvjeravao ga je. »Zapravo, još uvijek sam odlučan kao i prije. Zapamtite sto vam kažem: okusit ću tu vodu.«

Joshamee Gibbs potapša Jacka po ramenu. »E, to je Jack kojeg poznajem!«

Jack odlučno kimne. »I da vise nikad nisam cuo da na karti postoji ijedno mjesto koje Jack Sparrow ne može naći.«

Upravo to bilo je nalik Jacku: samosvjesne izjave u okovima i na stražnjem sjedalu redarstvene kočije. Sve je isplanirao; ili je barem mislio da jest. Upravo u tom trenutku, kočija se naglo zaustavila. Jack se namrsti — nije moguće da su tako brzo izašli iz Londona.

»Kakvog li kratkog putovanja!« reče Jack dok je kartu vraćao nazad u džep.

Vrata kočije otvorila su se; Jack i Gibbs su izašli i shvatili da se nalaze u dvorištu palace St. James. Bila je to kraljeva rezidencija i ni u kojem slučaju mjesto na kojem je Jack namjeravao završiti.

Pogledavši oko sebe, shvatili su da su okruženi kraljevom stražom koja ih je nisanila svojim puškama.

»Je li i ovo dio plana?« upita Joshamee.

Prije no sto je Jack uspio ista reći, zapovjednik ga kundakom udari po glavi. Jack se sruši u Gibbsove ruke, a onda padne na pod. Drugi stražar ubaci Gibbsa nazad u kočiju i treskom zatvori vrata.

Omamljeni Jack promatrao je dok se kočija udaljavala; konačno je bio u stanju odgovoriti na Joshameeovo pitanje, no bilo je prekasno.

»Nije«, izustio je.

2. POGLAVLJE

Jack Sparrow najbolje se osjećao na turobnim piratskim brodovima i u prljavim kremama; zato ni ne čudi da se osjećao pomalo nelagodno dok je koracao raskošnim hodnicima palace St. James. Iako je bio zarobljenik kojeg su vodila dva kraljevska strazara, a postojala je i stvarna opasnost da završi na vjesalima, Jack se ipak nije mogao suzdržati od pomisli na svo to kraljevsko blago sakriveno u palači koje je samo čekalo da ga se pokupi.

Po tradiciji, pripadnici kraljevske straže nisu razgovarali dok su bili u službi, i zato je Jack odmah mogao prekrižiti mogućnost da se svojom rječitošću izvuče iz neprilike. Uveli su ga u kičenu blagovaonicu s raskošnim, nevjerojatno dugim draperijama i ogromnim lusterom; silom su ga posjeli u stolac od masivnog drveta i okovali mu ruke. Znao je da nema smisla prosvjedovati pa je pokušao nasmiješiti se strazarima što, naravno, nije imalo ama bas nikakvog učinka. Kad su se uvjerali da se ne može pomaknuti, stražari su napustili prostoriju i zaključali vrata.

Kad je vidio sto se sve nalazi pred njim, Jacku su opet počele rasti zazubice. Osim neprocjenjivih umjetnina i antiknog namještaja, u prostoriji se nalazio i dugi stol za objedovanje na kojem su se nalazile ogromne količine najrazličitijih vrsta hrane; sam miris bio je omamljujuć. Kako je njegov jedini 'obrok' tog dana došao iz boce viskija, želudac mu je počeo kruliti. Pokušavao se osloboditi lanaca.

Stol se nalazio tik do njega; pokušao mu je približiti stolac. Nakon nekoliko odskoka bio je još bliže svom cilju. Ispružio je prste, istegnuo vrat i razjapljenih usta pokušao privabiti hranu sebi; ipak, još uvijek je bio predaleko.

Kako se nije mogao još više približiti hrani, odlučio je provjeriti može li hranu približiti sebi. Ispružio se niz naslon sto je više mogao i nogom udario dno stola. Kolačić s kremom skočio je s tanjurića i otkotrljao se prema njemu. Jack raširi oči — ovo bi možda moglo upaliti! Ponovno je udario stol; kolačić se dokotrljao još bliže.

Plan se odvijao kako treba i Jack gotovo da je mogao okusiti slasno tijesto. Nakon još jednog udarca, kolačić je došao do samog ruba stola. Sad ga je samo trebalo još malo pogurnuti. Jack oprezno zatakne vrh čizme pod rub stola; bas kad se spremao zamahnuti nogom, vrata su se sirom otvorila, a u blagovaonicu je umarsirala kraljevska straža. Iznenađivši se, Jack se naglo stisne uz naslon i slučajno udari presnažno — kolačić poleti zrakom i nade se nasred kičenog lusteru.

Jack razočarano utone u stolac slomljenog srca i još uvijek praznog želuca. Kako su stražari ušli u blagovaonicu, više nije imao prilike pokušati ponovno. Nakon straže, u prostoriju su stigle i sluge te kraljevi savjetnici, a posljednja osoba bila je kralj George, glavom i bradom. Kralj je svoje pozamasno tijelo smjestio u stolac na drugom kraju stola i odmah počeo proždirati gozbu za kojom je Jack toliko žudio. Jack primijeti da se naočit ratni heroj oslikan na zidnom muralu po izgledu bas i ne slaže s debeljkom koji se prejeda na drugom kraju stola; kao sto je bio slučaj i s piratima, reputacija i stvarnost ponekad su bile dvije vrlo različite stvari.

»Čuo sam za vas«, reče kralj dok je žvakao velik komad mesa.

Čuvši te rijeci, Jack ipak osjeti ponos.

»A vjerujem da znate i tko sam ja«, nastavi George.

»Pa, činite mi se poznati«, vragolasto odgovori Jack.

Kraljev premijer svečano objavi: »Imate cast biti u prisutnosti Georgea Augustusa, vojvode od Brunswick-Lunenburga, vrhovnog rizničara i izbornog vladara Svetog rimskog carstva, kralja Britanije i Irske.« Premijer iskosa pogleda Jacka, a onda doda »I vašeg kralja.«

Jack se osmjehne. »Ne, nije mi poznato.«

George otrgne velik komad mesa sa purećeg batka. »Rekli su mi da ste došli u London kako biste našli posadu za svoj brod.«

»Zlobne glasine!« reče Jack. »To nije istina.« Dok je govorio, zveckao je lancima i stvarao

iritantnu buku.

»U potpunosti sam siguran da sam tako čuo od svog premijera«, odvrati George između dva zalogaja. »Jack Sparrow došao je u London kako bi okupio posadu.«

»Možda je istina da su vam tako rekli«, reče Jack i nastavi zveckati. »Ali, podatak da sam došao u London pronaći posadu u svakom je slučaju lažan.«

Kralj George odmah je prestao jesti i poene zuriti u Jacka. »To znaci da lažete kad tvrdite da se zovete Jack Sparrow..?«

»Ne, ne! Ja jesam Jack Sparrow. I jesam u Londonu, ali ne kako bih okupio posadu.

Zamijenili ste me s nekim drugim.«

»A-ha...« reče George, konačno shvativši. Okrenuo se svojoj straži. »Doveli ste mi pogrešnu nistariju. Nađite Jacka Sparrowa i riješite se ovog varalice.«

Dva stražara krenu prema njemu; Jack podigne ruke kako bi ih zaustavio.

»Čekajte! Ja jesam Jack Sparrow, jedan jedini.« Nastavio je zveckati lancima sve jace i jace; kralju je ta buka počela ozbiljno ići na živce. »I jesam u Londonu.«

»Kako biste našli posadu te krenuli na put do Izvora mladosti?« nastavi kralj. Kako mu je već bilo dosta zveckanja, okrene se svojim stražarima. »Neka mu netko skine lance.«

Bilo je to upravo ono što je Jack cijelo vrijeme i htio.

Kad je jedan od stražara došao i uklonio lance, Jack se osmijehnu svojoj novostečenoj slobodi. Iako je i dalje bio u kraljevskoj palači okružen stražarima i njihovim puškama, to je smatrao samo manjim preprekama. Lanci — e, to je bila prava smetnja.

Kralj je duboko udahnuo i odlučio pokušati još jednom. »Hajdemo ponoviti — Jack Sparrow je u Londonu i traži posadu kako bi doplovio do Izvora mladosti?«

»Tako je!« reče Jack, ustajući sa stolca. Očajnički je pokušavao dograbiti nešto hrane prije no što kralj pojede sve što je na stolu.

»Imate li kartu?« upita ga kralj.

Jack posegne u džep košulje — karte nije bilo tamo. Nije bio siguran kamo je nestala, no bio je sretan što je se kraljevi ljudi ipak neće domoći.

»Ne«, rekao je.

»Gdje je?« dodao je premijer.

»Iskreno, izgubio sam je. I to vrlo nedavno.« U sebi se pokušavao sjetiti sto se dogodilo nakon sto je pokazao kartu Joshameeu Gibbssu. Mogao je jedino nagađati da ju je Gibbs na neki način uspio uzeti dok su bili u redarstvenoj kočiji. Dio njega bio je razočaran jer se Gibbs usudio ukrasti nešto od njega, no dijelom je bio i impresioniran jer je to tako dobro izveo. George uzme strucu kruha sa stola. »Imam dojavu iz pouzdanog izvora. Španjolci su locirali Izvor mladosti.«

Ljutito je počeo kidati strucu na manje komadiće. »Ne želim da nekakav melankolični španjolski monarh dobije vječni život!« Nastavio je kidati kruh i šakom udarati komadiće.

»Vjerujem da sam bio jasan.«

Jack podigne obrvu. »Bili ste jasni u svakom slučaju.«

Kako se kralj tako vidno uzrujao, njegov premijer odluci nastaviti raspravu.

»Znate li put do Izvora?«

Jack kimne. »Da, apsolutno!«

»I možete predvoditi ekspediciju?«

Jackova samouvjerenost rasla je iz minute u minutu; najednom im je bio dragocjen. Približio je stolac, sjeo i digao noge na rub stola. »Hoćete li mi dati posadu i brod?« rekao je uz osmijeh.

»I kapetana!« dodao je kralj.

Osmijeh na Jackovom licu zamre; mislio je da će on biti kapetan.

»Mislim da smo našli pravog čovjeka za taj položaj«, rekao je premijer.

Dao je znak stražaru, a ovaj je otvorio vrata. Jack se uspravio u stolcu i čuo korake koji su

postajali sve glasniji; zapravo, bio je to korak nakon kojeg je uslijedio zvuk struganja po podu. Onda još jedan korak, pa još jedno struganje. To se nastavilo sve dok se iz tame nije pojavilo obličje kapetana, a njegova silueta ispunila je dovratak.

Nosio je šešir Kraljevske mornarice, no kaput je bio onaj civilnog službenika, što znaci da je bio civil koji je zapovijedao brodom, no njegov autoritet i moć bili su isti kao oni pravog vojnog službenika. Oslanjao se na štaku; potkoljenica desne noge bila mu je drvena, što je objasnilo zvuk njegovih koraka. Iako su mu odjeća i drvena noga bile nove, njegovo lice već je godinama bilo poznato Jacku: bilo je to lice njegovog dugogodišnjeg neprijatelja, Hectora Barbossa.

»Zašto ovaj čovjek nije u lancima?!« uzvikne Barbossa dok je koracima i struganjem ulazio u blagovaonicu. »Odmah mu stavite okove!«

»Usred moje palače?« podrugljivo se smijao kralj. »Teško.«

»Jacka Sparrowa lako je uloviti«, upozorio ga je Barbossa. »Malo je teže zadržati ga.«

»Hectore!« reče Jack prijateljski, nadajući se da će promjenom pristupa promijeniti i temu.

»Lijepo je vidjeti pirata koji je nešto postigao u životu.«

»Civilnog službenika«, ispravi ga Barbossa. »Na odobrenoj misiji pod autoritetom i zaštitom Krune.«

Jack je brzo došao do teme koja ga je najviše zanimala.

Želio je znati sve o brodu kojim su obojica zapovijedala.

»Sto se dogodilo s Biserom?«

»Izgubio sam ga«, reče Barbossa s prizvukom iskrenog žaljenja. »Izgubio sam Biser. Izgubio sam nogu. U oba slučaja nisam imao sreće.«

Jack podigne obrvu. »Kako to mislite, izgubio?«

»Hrabro sam ga branio, no svejedno je potonuo.«

I pirati i mornarički časnici imali su isto, strogo pravilo; zato se Jacku bas i nije sviđala pomisao da je brod kojeg je toliko volio potonuo, bez da je njegov kapetan potonuo zajedno s njim. Navalio je na Barbossu, no dva su ga stražara zadržala na mjestu.

»Da je taj brod potonuo kako treba«, rekao je Barbossa u lice, »i vi ste trebali potonuti s njim.«

»Bih, da je svijet pošten«, blago odgovori Barbossa.

Stražari su sad na nišanu držali Jacka; on se povuče.

»Kapetane Barbossa!« umiješa se kralj. »Zar nisam bio dovoljno jasan? Sa svakom sekundom koju potratimo,

Španjolci su sve dalje. Imam apsolutno povjerenje u vas da ćete pobijediti u utrci i biti nagrađeni visokim položajem kojem se nadate.«

Barbossa se okrene prema kralju i pokloni.

Jack nije mogao vjerovati svojim očima: beskrupulozni pirat Hector Barbossa klanja se debelom kralju koji žvače pureći batak. »Časni gospodine, ponizili ste se!«

Barbossa odmahne glavom. »Jack, nase vrijeme prolazi.

Zašto ne bismo stali na pobjedničku stranu? Kraće radno vrijeme, bolja plaća, upoznavanje finijeg soja ljudi — i čišće je.«

»Ali, Hectore...« reče Jack, odmahujući glavom u nevjerici »Taj šešir...«

Prstom je pokazao na Barbossin novi, lijepi šešir; kad su i stražari pogledali u istom smjeru, Jack je dobio točno ono što je želio. Dohvatio je dva stražara i lupio jednog o drugog; njihove puške počele su pucati, a meci su pogodili veliki luster. Jedno od užadi je puklo i luster se počeo opasno njihati.

U prostoriji je zavladao potpuni kaos. Strazari su pokušali zapriječiti vrata, ali Jack nije krenuo u tom smjeru. Umjesto toga, skočio je na stol, pretrčao ga i naskotio na luster upravo u trenutku kad je prolazio mimo njega. Letjevši iznad glava stražara, Jack je uzeo zamah i uz impresivan gimnastički manevar našao se na balkonu drugog kata. Usput je uspio pokupiti i

GIGA

kolačić s kremom koji se nalazio na lusteru.

Ubacio je kolačić u usta i brzo mahnuo stražarima, a onda nestao kroz prozor drugog kata. Strazari su bili zbunjeni i zatečeni Jackovim drskim manevrom. Nakon nekoliko trenutaka sabrali su se i krenuli za njim, no već je bilo prekasno; protrčao je krovom, preskočio vrata palače i brzo nestao u nekoj od prepunih londonskih ulica.

»Pobjegao je!« reče kralj George s nevjericom, ali jos uvijek jedući.

U tom je trenutku luster treskom pao na srediste stola. Hector Barbossa jedva se suzdržao da ne kaže: »Rekao sam vam!« Umjesto toga, izustio je samo: »Jedan nula za Jacka Sparrowa.«

3. POGLAVLJE

Jacku Sparrowu i nije se posebno sviđao London; tamo nije proveo ni jedan cijeli dan, a već su mu 2a petama bili kralj George, premijer, Hector Barbossa, utjecajan sudac i većina stanovnika koja ga je željela vidjeti na stratistu. I kao da mu piratski život nije sam po sebi priskrbio sumnjivu reputaciju, u Londonu se nalazio i netko tko se predstavljao njegovim imenom i situaciju činio još gorom.

A ni vremenski uvjeti nisu bili baš najpovoljniji.

Dok se tmuran londonski dan pretvarao u tumorniju londonsku noć, Jack se uputio na mol kako bi pronašao kremu Kapetanova kći. Dok su bili na stražnjem sjedalu redarstvene kočije, Gibbs mu je spomenuo da bi varalica večeras tamo trebao regrutirati posadu. Jack je odlučio otići tamo kako bi možda uspio shvatiti o čemu se tu zapravo radi.

Kapetanova kći bila je bučna, prljava i smrdljiva krema prepuna nasilnika, razbojnika i nazovi-pirata koji su se doimali kao da bi se svaki čas mogli potući bez nekog posebnog razloga. Drugim riječima, Jack se već pri ulasku osjećao kao kod kuće — ovo okruženje svakako mu je više odgovaralo od sudnice Old Bailey ili palace St. James.

Promotrio je prostoriju; pogled mu se uskoro zaustavio na skupini mornara koji su čekali pred vratima skladišta na dnu kreme. Vrata je čuvao pozamašan mornar koji je sjedio na stociću i iz dosade prebira po mandolini, propuštajući u skladište jednog po jednog čovjeka. Naisavsi na starijeg mornara koji je ispijao pivo, Jack ga upita što se događa u skladištu.

»Došli su neki ljudi... Imaju brod i traže sposobnu posadu«, odgovori mu stari morski vuk i potegne iz svog vrca.

Jack namigne starcu i nestane u gomili.

Mornar koji je vrlo vješto prebira po mandolini zvao se Serum. Skladbu je završio impresivnom finesom i potajno je očekivao pljesak od ljudi koji su stajali u redu; umjesto toga, dobio je nož pritisnut uz vrat.

Jack mu je prišao odotruga i oštricom noža pritisnuo mladićevu Adamovu jabučicu. »Čujem da okupljate posadu«, šapnuo mu je u uho.

»Da«, odgovori mu Serum, pazeći da ne pomiče prejako Adamovu jabučicu. »Jack Sparrow se sprema na omanju pustolovinu.«

»Zar ne znaš tko sam ja?« upita ga Jack.

Scrum se nervozno nasmije. »Hej, ovaj tip je uspio zaboraviti vlastito ime!«

Upravo u tom trenutku otvorila su se vrata skladišta, a iz njega je izletio mladi pirat zadovoljnog izraza lica. Upravo su ga primili u posadu onoga kojeg je smatrao Jackom Sparrowom. »Hej, dečki, uspio sam!« reče onima koji su stajali u redu. »Tko će ovom mornaru platiti piće?« Pirati u redu su mu čestitali i tapšali ga po ramenu.

Jack je pogledao kroz još uvijek otvorena vrata i primijetio sjenu na zidu. Nakrivio je glavu, u nevjerici shvativši da sjena izgleda baš kao njegov.

Prošao je kraj Seruma i ušao u skladište, i dalje ne vjerujući svojim očima: pred njim je stajao nitko drugi doli Jack Sparrow, ili barem netko tko je izgledao kao on — u istoj odjeći, kose spletene na isti način i iste razmetljive vanjštine. Iako je varalicino lice djelomično bilo u sjeni, osjećao se kao da gleda u zrcalo.

»Ukralo si me!« odlučno reče pravi Jack, isukavši mač. »Došao sam da bih se vratio sebi!«

Varalica učini isto. Za nekoliko sekundi, Jack se našao u neobičnoj situaciji — mačevao se sa samim sobom. Osim što je izgledao isto, varalica se i borio kao on. Svaki napad i svaki nasrtaj bio je ujednačen; čak su se i kretali na isti način.

»Prestani s tim!« nervozno zavapi Jack.

Metalni zvuk udaraca ispunio je skladište. Skakali su na rampe, preko bačvi i ispod potpornih greda. Varalica se cijelo vrijeme borio u Jackovom stilu.

»Samo jedna živuća osoba zna za taj potez«, izusti Jack nakon sto je njegov dvojnik savršeno kopirao jedan od njegovih najsloženijih manevara.

Ipak, idući potez Jack svakako nije mogao predvidjeti: varalica se nagnuo i poljubio ga ravno u usta. Odjednom, Jack se osmjehnuo jer je prepoznao taj poljubac iako je prosio mnogo godina; misterij je bio razriješen.

»Zdravo, Angelica«, rekao je i skinuo varaličin šešir i lažnu bradu. Drugi Jack zapravo je bio prelijepa žena.

»Zdravo, Jack«, odgovorila je. »Jesi li impresioniran? Par puta sam te skoro ubila.«

»Ako ćemo to smatrati najiskrenijim oblikom laskanja, onda sam dirnut«, rekao je. »Ali, zašto?«

Angelica se nasmijala. »Smatram da si ti jedini pirat čiji sam identitet sposobna preuzeti.«

Jack promisli na trenutak. »To bas i nije kompliment«, reče.

»Ne brini«, odvratila mu, »već sam ti odavno oprostila.«

»Jer sam te ostavio?«

Angelica mu zaprijeti prstom. »Imaj na umu da sam ja ostavila tebe.«

Jack slegne ramenima. »Pravi džentlmen uvijek dopusta dami da nastavi živjeti u snovima.«

»A ovaj san mi je svakako najdraži!« ponosno mu odvratila. »Prvi časnik Jack Sparrow! A moji će mornari progutati svaku moguću nelogičnost dokle god primaju redovnu plaću.«

Jack odmahne glavom. Krađu identiteta ionako je smatrao losom, no krađa njegovog identiteta zbog položaja prvog časnika bila mu je apsolutno neprihvatljiva. »Jack Sparrow može biti samo kapetan, i ništa drugo«, reče.

Angelica se nasmije. »Za to bi ti trebao brod — i ispada da ga ja imam.«

Jack kimne. »Da, brod bi mi dobro došao.« Serum otvori vrata i nervozno proviri unutra.

»Gospođice, došli su neki ljudi... Bas i ne izgledaju kao mornari, više nalikuju vojnicima.«

Prstom pokaže prema prednjem dijelu kreme. Jack i Angelica pogledaju u tom smjeru i vide kako u kremu ulazi kapetan kraljevske straže s nekoliko svojih ljudi. Kako je izgledalo da im neće dugo trebati do skladišta, Angelica odluci ubrzati razgovor.

»Čula sam da si bio na Izvoru.« rekla je. »Na Izvoru mladosti.«

»Vidim da u posljednje vrijeme ovdje kruže različite glasine«, odgovori Jack. »Izvor mladosti zapravo smatram gubitkom vremena — osim ako ne posjeduješ nekoliko vrlo određenih i teško pribavljivih sitnica.«

Prije no što je Jack uspio dovršiti svoju misao, Serum ga je prekinuo otvorivši vrata.

»Dolaze.«

»To su neki tvoji prijatelji?« upitala je Jacka.

Sparrow se nasmije. »Mislim da sam slučajno ponizio nekog tamo kralja.«

»Nisi se promijenio«, frustrirano će ona. »Nužda ne pita!« nehajno odvratila Jack.

Čuli su približavanje straže; Angelica shvati da neće imati previše vremena detaljno razjasniti zajedničku prošlost pa odluci prijeći ravno na stvar.

»Izdao si me. Iskoristio!« uzviknula je. »I sto si uopće radio u španjolskom samostanu?!«

Jack slegne ramenima. »Griješiti je ljudski..!«

Stražari su uletjeli u prostoriju; Jack i Angelica sad su bili prisiljeni boriti se rame uz rame.

Usprkos tome, nastavili su sa svađom.

»Ti si kriva za trenutnu situaciju!« reče, zapriječivši jednog od stražara. »Tvoje oponašanje mene samo me dovelo u velike probleme.«

Angelicu nije zanimala sadašnjost; još uvijek je inzistirala na temi iz prošlosti. »Uništio si mi život!« Rekla je i stala na trenutak kako bi izjavi dala značajnost. U tom je trenutku gotovo bila probodena mačem, no Jack je to na vrijeme uspio spriječiti. Postalo je očito da ne mogu nastaviti sa svađom i uspješno se boriti protiv kraljevske straže; morali su se odlučiti za jedno. »Nudim ti savez«, predložila je i presjekla užu koje je držalo naslaganu hrpu bačvi. Bačve su se treskom zakotrljale i krenule prema strazarima; kad su pale na pod, eksplodirale su i pivom zasule prostoriju.

»Može«, rekao je Jack, istovremeno pristajući na ponudu i pokušavajući ustima dohvatiti

nešto tekućine koja je letjela zrakom. »Neprijatelj njihovog neprijatelja je moj prijatelj.« Angelica pokaže prema stražnjoj strani skladišta. »Onuda!«

Potrčali su kroz labirint sanduka i bačvi dok nisu došli do podnih vrata.

»Dakle, sto sve trebamo?« upita Angelica i iznenada stane.

»U kojem smislu?«

»Mislim na Izvor. Koje 'sitnice' trebamo imati?« upitala je vraćajući se na razgovor kojeg su vodili prije dolaska straže.

Prema legendi, za izvođenje rituala pred Izvorom mladosti bilo je potrebno nekoliko stvari. »Da nemaš možda dva srebrna kaleza koja su po legendi nekoč pripadala Ponceu de Leonu?«

Odmahnula je glavom i mačem probila podna vrata. Ispod njih tekla je rijeka Temza.

»Nemogući cilj...« počela je.

»...zahtijeva i nemoguća sredstva«, dovršio je.

Skočili su kroz otvor za dlaku izbjegnuvši drvene stupove, a potom se našli duboko u tamnim vodama. Zadržali su dah, zaronili i počeli plivati nizvodno; kad su opet isplivali na površinu, nastavili su sa svađom tamo gdje su i stali.

»Zašto kažeš da sam ti uništio život?!« pitao je dok su iz rijeke izlazili na obalu.

»Znaš ti točno zašto!« rekla je i gurnula mu lice u blato.

Želio je uzvratiti, no onda se sjetio bolje ideje. »Da, znam«, priznao je.

»Aha!« uzvikne Angelica, ponosna jer je izvoljevala pobjedu nad Jackom.

»Ah, da... I još nešto«, rekao je.

»Nikad me nisi prebolio..?« koketno je rekla.

»Mislim na Izvor«, rekao je uz smijeh. »Znaš, postoje price... Glasine o tome što je još potrebno za ritual.«

»Sirena«, rekla je. »To vec znam.«

Izenada, Jack osjeti oštru bol u vratu; posegnuo je i izvadio voodoo-strelicu. Počelo mu se vrtjeti, a posljednje sto je vidio bio je gorostas mrtvih bijelih očiju koji se nadvijao nad njim.

»Zombiji«, promrmljao je prije no sto se onesvijestio.

4. POGLAVLJE

Malo je mjesta na svijetu bilo jezivo kao stratiste londonskog Towera na kojem su se tijela već odavno mrtvih pirata klatila s vješala. Duž zidova gorjele su baklje, a njihova treperava svjetlost bacala je strasne sjene po tlu. U tom se okruženju našao i Joshamee Gibbs kojeg su vodila dva stražara; zapravo, vukli su ga jer nije želio hodati i tako im olakšati.

»Zabunili ste se!« zavapio je. »Osudili su me na doživotni zatvor, ne na smrt! Na doživotni zatvor!« Njegove očajničke molbe odzvanjale su kamenim zidinama, no nitko ga nije čuo. Stražari su ga vukli prema vjesalima kraj kojih su ga čekala dva službenika u bijelim vlasuljama koja su trebala izvršiti presudu. Iznenada, pojavi se tračak nade; primijetio je da na vjesalima nešto nedostaje.

»Zaboravili ste uže...« reče uz smijeh. »Nema uzeta!«

Gibbs odjednom začuje zvuk koji mu je strah utjerao još dublje u srce; korak nakon kojeg je uslijedilo struganje. Onda korak, pa opet struganje. To se nastavilo sve dok Gibbs više nije mogao izdržati pritisak. Okrenuo se i vidio Hectora Barbossu koji je preko ramena imao prebačeno uže.

»Barbossa.«

Barbossa je dao znak stražarima. »Idite.« Bacio je uže Gibbsu. »Vjerujem da znate zavezati petlju.«

»Prisiliti nekoga da zaveže petlju za vlastito vješanje... To je okrutno!« prosvjedovao je Gibbs.

»Sto ste htjeli, to ste i dobili«, hladno mu odvrati Barbossa. »Gdje je Jack Sparrow?«

Ne mogavši se suzdržati, Gibbs se nasmije; Barbossino pitanje značilo je samo jednu stvar.

»Zar je pobjegao?«

Barbossa nije odgovorio, na temelju čega je Gibbs zaključio da je bio u pravu.

»Zurim se, gospodine Gibbs«, reče mu. »Brod Providnost isplovljava sa zorom; ako dotad ne želite visjeti na vjesalima usta punih muha, odgovorit ćete na moje pitanje.«

»Povedite me sa sobom«, molio je Gibbs. »Odanijeg elana posade nigdje nećete naći, vjerujte mi.«

»Kamo da vas povedem, gospodine Gibbs?« upita Barbossa. »Do Izvora? Je li i Jack na putu do tamo? Imate li mi nešto za ponuditi? Bilo sto?«

Barbossa prebaci jedan kraj užeta preko vješala; petlja koju je sam zavezao sad je znakovito visjela pred Gibbsovim vratom.

»Najprije me oslobodite — onda ću vam dati ono sto imam«, rekao je Gibbs.

Barbossa je još uvijek opipavao teren jer nije bio siguran hoće li mu Gibbs uopće biti od koristi. »A sto vi to imate? Kunem se, zoru nećete dočekati!«

Gibbs proguta slinu i iz džepa izvuče kartu; bila je to karta koju mu je pokazao u redarstvenoj kočiji, ista ona koju je u metežu ukrao nakon sto su stigli u palaču St. James.

»Dajte mi to!« zapovijedi Barbossa.

Gibbsu to nije odgovaralo. »Ne očekujete valjda da ću vam je dati tek tako.«

»Iskreno«, reče Barbossa, »pred vama je novi čovjek. Ponovno rođen. Već odavno sam odustao od okrutnosti.«

Iako su zajedno plovili na Crnom biseru, Gibbs ga nikad nije vidio ovakvog. »Vi ste sad oruđe Krune!«

»Odani sam podanik; ne posjedujem vlastitu volju niti je želim. Odgovaram svom vladaru.«

Gibbs je bio očajan. Jedina stvar gora od Barbosse-pirata bila je Barbossa-reformirani pirat koji ne bi dvaput promislio hoće li objesiti dugogodišnjeg elana svoje posade. Znao je da mora brzo reagirati ako želi preživjeti. Na vjesalima je bila svjetiljka, i Gibbs je u njoj vidio svoju priliku; razbio je svjetiljku o kartu i momentalno je zapalio.

Barbossa ju je pokušao sto brže proučiti — vidio je sirenu i dva kaleža, no ne i ono sto je pisalo uz slike. Prije no sto je vatra progutala kartu, vidio je i vrtoglav skup krugova koji su

GIGA

mu bili prekomplikirani za dešifriranje.

»Budalo!« poviče na Gibbsa.

Ipak, Gibbs nije bio budala; upravo si je podigao cijenu. »Imao sam dosta vremena za proučiti te paklenske krugove i koncentrične kružnice«, rekao je, misleći na kartu. »Svaku rutu, svako odrediste. Sve je spremljeno ovdje.« Prstom je potapkao sljepoočnicu kako bi bio jasniji.

Večeras sigurno neće visjeti, bio je uvjeren u to.

Barbossa je mogao reći samo jedno. »Dobrodošli natrag u mornaricu, gospodine Gibbs.«

5. POGLAVLJE

Osveta kraljice Ane bio je jedan od najvećih i najzlo-glasnijih brodova koji su ikad plovili morima. Duljine veće od trideset metara i s tri visoka jarbola, njegova je posada brojala više od 125 mornara; jedan od njih bio je i Jack Sparrow koji je trenutno spavao u mreži na glavnoj palubi. Zahvaljujući otrovu iz *voodoo-strelice* danima je bio bez svijesti, no sad je napokon dolazio k sebi.

»Pokreni se, mornaru!« reče Serum pokušavajući ga sto brže probuditi kako bi sto prije počeo raditi.

»Da, gospodine!« automatski odgovori Jack. Iskotrlja se iz mreže i uzme ponuđenu metlu; trebalo mu je nekoliko trenutaka kako bi se sabrao i shvatio sto se oko njega događa. Posljednje sto je vidio bio je bjelooki zombi koji se nagingjao nad njim — sad je bio na moru kao dio posade piratskog broda. I kao da to nije bilo dovoljno, uvalili su mu metlu kao da je najobičniji mali-od-palube. Ipak je on kapetan Jack Sparrow, jedan od najpoznatijih pirata s Kariba!

»Ovaj... došlo je do zabune«, rekao je Serum. »Ja ne bih trebao biti ovdje.«

»Mnogi su se probudili na moru; nisu znali gdje su, sto su i zašto su. Posljednje čega su se sjećali bila je noć regrutacije u kojoj su na piće spiskali sav svoj predujam«, blebetao je Serum.

»Ne, gledajte, ja sam KAPETAN Jack Sparrow«, rece Jack. »Jedan i jedini.«

»Ja sam Serum, drago mi je«, odgovori mornar. »A sad, na posao!«

Serum turne metlu natrag u Jackove ruke i gurne ga prema središnjem dijelu palube. Časnici na Osveti bili su jedni od najokrutnijih na koje su ikad naišli; od njihovog pogleda i Serum i Jacku ledila se krv u žilama. Svakako si nisu mogli dopustiti da ih zateknu besposlene. Jack poene prati palubu istovremeno se pokušavajući sabrati. Iznenada, primijetio je nešto neobično: nekoliko članova posade slagalo je uski sanduk koji nije bio od drveta, već od stakla.

»Stakleni lijes«, reče Jack zabrinuto Serumu.

»Da.«

»Zašto trebaju stakleni lijes?«

Serum zastane na trenutak. »Zar vam ja izgledam kao netko tko bi to trebao znati?«

»Gdje se ja to nalazim?« još jednom upita Jack.

»Ah, oprostite«, reče Serum. »Počašćen sam sto vam mogu izraziti dobrodošlicu na jedinstveno zloglasnom plovilu, brodu Osveta kraljice Ane.«

Jacku je to ime bilo dobro poznato, a znao je i ime njegovog slavnog kapetana. »Crnobradi...« rekao je naglas, i više nego zabrinut.

Crnobradi je imao zastrašujuću reputaciju, a ono sto je Jack vidio u idućih nekoliko sati tu je reputaciju samo potvrdilo. Čak je i brodska zastava bila zastrašujuća; većina je pirata plovila pod *Veselim Rogerom*, crnom zastavom na kojoj je bila lubanja i dvije ukrštene kosti, no na zastavi Crnobradog bio je kostur vraga koji strijelom probada krvavocrveno srce.

Zastava se vijorila nad njima dok je brod jurio oceanom. Vjetar je punom snagom nadimao jedra uz zvukove valova i galebove koji su prelijetali brod. Ti su zvukovi inače bili gla2ba 2a Jackove usi, no također je cuo i nešto sto ga je zabrinjavalo — zvuk bića koji je parao kožu mornara koji nisu radili kako treba.

Bič je držao dočasnik koji se zvao Gunner. Njegov je posao bio pratiti sto se događa na palubi, a vanjšina mu je bila strasna: njegova usta i jedno oko bili su čvrsto zasiveni.

»Onaj tamo tip izgleda malo neobično«, reče Jack dok je Gunner prolazio pokraj njega.

»Najblaže rečeno, egzotično.«

Serum odmahne glavom. »Pretvoren je u zombija; to je djelo Crnobradog. Većina časnika je takva jer u tom stanju slušaju naredbe bez pogovora.«

Jack kimne. »I stalno su lose volje.« Nasmiješio se Gunneru koji mu je uzvratio siktajem.

Jack primijeti nešto ispod jarbolske izvidnice. Zbog jakog sunca morao je škiljiti, no vidio je kako za jarbol vežu zatvorenika okovanih ruku. Zatvorenik uopće nije izgledao kao pirat; njegovo lice bilo je zdravo i svježije, a nosio je izlizan plast.

»Sto je onaj tamo učinio?« upita Jack. »I mogu li to ikako izbjeći?«

»Crkvenjak, stalno propovijeda o Svemogućem«, objasni Serum. »Mislim da je misionar. Koliko sam čuo, uhvaćen je prilikom jednog napada. Ostali putnici bili su ubijeni, no ne i on.« Jack ga znatiželjno pogleda; poštediti nekog prilikom napada nije bilo nalik Crnobradom. »To je bila časnička naredba jer se radi o Božjem čovjeku«, nastavio je. »Čudno, ako mene pitate.«

»Nije«, odvrati Jack, preko ramena pogledavajući Gunnera. »'Čudno' je ono sto stoji nasred broda s bičem.« »Ne znam... Nije bas uobičajeno da se jedna prva časnica izloži riziku za tamo nekog zatvorenika.«

Iznenada, Jacku su neke stvari postale puno jasnije.

»Časnica?« pitao je. »Nas prvi časnik je žena?--:«

Sad je barem shvatio kako je dospio na brod. To mora da je bio brod kojeg je Angelica spominjala; usprkos opasnosti od zombija, bio je odlučan u namjeri da se suoči s njom. Kad je vidio da šeće topničkom palubom, zaskočio ju je i o vrat joj prislonio oštru kuku za pridržavanje tereta.

»Ti si jedna nemilosrdna, bezdusna, dvolična žlica«, izustio je Jack.

Angelica se osmjehne. »Rekla sam ti da imam brod.«

»Ne«, ispravi je Jack. »Crnobradi ima brod, a ja sam trenutno njegov zatvorenik.«

Angelica odgurne kuku i pogleda Jacka u oči. »Jack, uspjeh ćemo! Doći ćemo do Izvora mladosti, kao sto si oduvijek želio.«

Jack je pogleda sa sumnjom, a onda pokaže u smjeru kapetanovih odaja.

»Edward Teach«, rece, spomenuvši pravo ime Crnobradog. »Pirat koji je strah i trepet svih ostalih pirata. U slobodno vrijeme bavi se i uskrsnućem mrtvih.«

»Mene će slušati«, rece Angelica.

»On ne sluša nikog!« podrugljivo će Jack.

Angelica se vragolasto osmjehnu. »A svoju vlastitu kći?«

Uz oponašanje Jacka Sparrowa u Londonu, Angelica se očito pretvarala i da je kći Crnobradog. Jack nije mogao vjerovati da je sposobna za tako drsku i opasnu prijevaru.

»Kći?!« upitao je. »Kako sad to?«

Angelica složi nevini izraz lica kojim je prevarila Crnobradog. »Davno izgubljena, nedavno pronađena; i voli taticu svim svojim srcem i dušom.«

»Da, dušo — ali ti nisi njegova kći«, stručno naglasi Jack. Angelica mu se zlobno nasmiješi.

»Zar je nasjeo na to?« zapanjeno upita Jack.

Angelica samouvjerenom kimnu. »Da, obmanula sam ga.«

Jack promisli o situaciji. »Onda je Izvor mladosti za njega, ili za vas dvoje. Ne za tebe i mene.«

»Ne, Jack. Evo i najboljeg dijela priče - on će biti mrtav.«

Ljudi su godinama pokušavali ubiti Crnobradog, samo da bi i sami bili ubijeni. Jack im se nije imao namjere pridružiti. »Hoćeš li se sama pobrinuti za taj dio?« upita.

»Tako je prorekao čovjek bijelih očiju.« odvrati, misleći na zombija koji se u Londonu nadvijao nad Jackom. »Zovu ga *eleri ipin*, što znači 'svjedok sudbine'. Sve što kaže, ostvari se; vidi stvari prije no što se dogode. I uvijek je u pravu.«

»To i ja mogu!« rugao se Jack. »Ako ne ubrajaš žene, vremenske prilike i ostale stvari koje je teško predvidjeti.«

Angelica odmahne glavom. »Vidio je smrt Crnobradog. To je smrtna presuda.«

»I ti vjeruješ u to?«

Nije bilo važno vjeruje li ona u to. »On svakako vjeruje«, objasnila je. »Zato i treba Izvor,

GIGA

Jack. Već osjeća hladan dah smrti za vratom.«

»Sve su to puka nagađanja«, odvrati Jack.

»Proročanstvo glasi«, nastavi ona, »da će Crnobradi umrijeti u idućih četrnaest dana od ruke jednonogog čovjeka.«

Jackove oči zasvijetle; slučajno je poznao jednonogog čovjeka kojeg je također zanimao Izvor mladosti. Možda je ovaj vidovnjak zaista *mogao* predvidjeti budućnost!

»Zanimljivo...« reče Jack s laganim osmijehom na usnama.

6. POGLAVLJE

Za razliku od Osvete kraljice Ane punog casnika-zombija i šarolike posade, brod Njegovog Visočanstva Providnost bilo je uredno, cisto i elegantno plovilo, ponos kraljevske mornarice. Fregata s tri jarbola imala je dug, uzak trup zahvaljujući kojem je lako dobivala na brzini; zato je bila idealna za jurnjavu Atlantikom u utrci do Izvora mladosti. Istovremeno, trideset i šest topova bilo je spremno u slučaju da se ta utrka pretvori u bitku. Iako bi se svakako bolje osjećao na brodu Crnobradog, Hector Barbossa bio je ponosan jer zapovijeda plovilom koje pripada kralju.

Posljednji brod kojim je zapovijedao bio je Crni biser; kad je potonuo, mislio je da vise nikad neće zapovijedati nekim drugim brodom. Ipak, sad je opet koracao prema kormilu.

Kako bi bio autoritarniji, koracao je manjim koracima kako mu se drvena noga ne bi vukla po podu; kao rezultat, vrh noge bi svaki put jezovito udario o drvenu palubu.

Kad je preuzeo kormilo, na trenutak je zastao prisjetivši se Bisera i njegove sudbine. Iz kratkog sanjarenja prenuo ga je poručnik Groves, jedan od njegovih časnika. Procistivši grlo, upitao je: »Koje su vase zapovijedi, gospodine?«

Barbossa otjera od sebe sumorna prisjećanja na Biser, zadovoljan sto opet ima priliku davati naredbe. »Dovedite mi navigatora!« zapovijedio je krivozubim osmijehom.

»Da, gospodine«, reče Groves uz salutiranje, a onda se uputi u donju palubu po Joshameea Gibbsa.

Slani mu je povjetarac puhao u lice dok se brod kretao lomeći valove. Barbossa nije bio siguran sto točno osjeća; s jedne strane, bio je sretan jer je opet na moru i za kormilom, no bio je i zabrinut zbog onoga sto ga vjerojatno očekuje. Mornari su stoljećima pokušavali locirati Izvor mladosti, no sve je dočekala ista, fatalna sudbina.

Nakon nekoliko trenutaka, poručnik Groves vratio se s Joshameeom Gibbsom; zahvaljujući tome sto je zapamtio kartu, Gibbs je postao glavni brodski navigator.

»Gospodine Gibbs«, reče Barbossa, »nemamo kartu. Budite ljubazni i pokažite u kojem bismo smjeru trebali ići.«

Iako je kao mladić bio u mornarici, Gibbs se navikao na piratski život s puno manje pravila i mnogo više piva. Okrenuo se Grovesu i zamolio ga: »Budi srce i natoči mi casicu...!«

»Ne!« uzvikne Barbossa. »Gospodine Gibbs, mi smo civilni službenici, a ne pirati. Tako mi svega, ponasat ćemo se sukladno našem položaju!«

»Da, kapetane...« uzdahne Gibbs, a onda tiho doda: »Sve sto je reformirano, nije dobro.«

Gibbs pogleda navigacijske karte i u glavi si predoči vrtoglav sklop koncentričnih kružnica kojeg je vidio na Jackovoj karti. Kartu je okrenuo na jednu stranu, a tijelo zakrenuo na drugu; Barbossa i njegovi poručnici počeli su se pitati zna li on uistinu što radi.

»Jesmo li na pravom kursu, Gibbs?« razdražljivo ga upita Barbossa.

»Da, jesmo«, kimnuvši odgovori Gibbs. »A evo vam i dokaza!«

Prstom je pokazao prema horizontu; tri španjolska galiona punim su jedrima plovila kursom kojim se kretao i brod Providnost.

Barbossa je znao da će se kad-tad susresti s njima, no ovo mu se činilo prerano.

»Svi na palubu! Spremite se za bitku!« zapovijedi.

Posada se počela munjevito pripremati; Barbossa je izvikivao naredbe, a poručnik Groves ih je prenosio pojedincima.

»Plovimo uz vjetar!«

»Svi — uz vjetar!«

»Pojačajte za dva stupnja!«

»Još dva stupnja!«

»Ovaj je brod izgrađen kako bi izdržao velika naprezanja.« Barbossa reče Grovesu, samouvjeren se osmjehnuvši. Bio je odlučan u namjeri da testira sposobnosti broda u utrci sa Španjolcima, no tri galiona su ga brzo dostizala; bila su jednostavno veća i brža od

GIGA

Providnosti.

Barbossa se pripremao za bitku. »Topnici, zauzmite svoje pozicije!« nastavio je. »Tišina i čekajte naredbe!«

»Pripremite topove!« reče Groves. »Držite kurs!«

Barbossa je bio impresioniran svojom posadom; reagirali su po naredbi i bili na prikladnim pozicijama za bitku. Ipak, Barbossa je shvatio da nema šanse prestići tri veća španjolska broda. Ako mu još jedan brod potone, zakleo se da će potonuti zajedno s njim.

Zajedno sa svojim časnicima počeo se pripremati za početak borbe; posada je bila uplašena, no ostala je na svojim položajima.

Barbossa podigne teleskop i usmjeri ga prema kormilu predvodničkog španjolskog broda. Tamo je ugledao tajanstvenog tamnopusog čovjeka, savjetnika kralja Ferdinanda, kojeg je većina mornara jednostavno zvala Španjolcem. Njegove su vještine bile legendarne, a sve vezano uz njega bilo je obavijeno velom tajne.

Španjolac nije činio ništa kako bi se pripremio za bitku, što je iznenadilo Barbossu. Nije čak ni promatrao njegov brod; pogled mu je bio usmjeren prema horizontu, a takav je i ostao dok su galioni tiho plovili pokraj Providnosti.

»Nije čak ni glavu okrenuo«, zapanjeno reče Gibbs.

»Idu prema Izvoru«, odvrati Barbossa. »Kao da smatraju da bi izgubili vrijeme pokušavajući nas potopiti.

Sad smo zaostali za njima.«

Barbossa na trenutak promisli, a onda poviče »Svi! Ubrzajte brod!«

Posada je munjevito napustila položaje za bitku, odlučna da brod dobije sto je više moguće na brzini.

»UZ VJETAR I PLIMU DRŽIMO BRZINU!« orilo se brodom, dovoljno glasno da Groves to nije morao prenositi posadi.

7. POGLAVLJE

Kad je Jack Sparrow zapovijedao Crnim biserom s Hectorom Barbossom kao prvim časnikom, Barbossa je poveo pobunu kojom je preuzeo brod, a Sparrowa ostavio da umre na napuštenom otoku; dakle, Jack je znao ponešto o pobunama. Sad se, pak, našao u situaciji da je sam planira. Angelica je možda bila sigurna da može nadzirati Crnobradog, no Jack i nije bio tako siguran u to. Kad se tome pridoda časnički vod zombija, zlostavljana i uplašena posada te zloglasna reputacija Crnobradog, sve zajedno činilo je njemu potpuno neprihvatljivu kombinaciju.

Također, ni pranje palube nije mu se bas previše sviđalo.

Razglasio je posadi da se sastanu u spremištu topničke palube broda Osveta kraljice Ane. Bila je noć; jedini izvor svjetlosti bio je plamičak svijeće na drvenom sanduku. U kombinaciji sa zvukovima škripanja i pucketanja drvenog broda, cijeli sastanak dobio je notu sablasnosti.

Sve je to bio dio Jackovog plana; želio je prestraviti ionako napetu posadu kako bi mu se lakše pridružila. Nagnuo se prema naprijed, a svjetlost svijeće lagano mu je obasjala lice.

»Na dnevnom redu je pobuna«, rekao je Jack tiho. »Drška pobuna.«

»Da«, rekao je Salaman, jedan od članova posade. »Mislio sam da ću ploviti pod Jackom Sparrowom, a ne pod nekom varalicom.«

»I to jos ženom..!« dodao je drugi.

Kuhar se nagne prema naprijed. »Nitko jos nije rekao ni riječ o njegovim jezivim ljudima«, rekao je, misleći na casnike-zombije.

»O, da! Ježi mi se koža od njih.« odvrati komornik.

Jack je znao da će posadu najlakše pridobiti na svoju stranu ako ih pusti da sami nabroje razloge svog nezadovoljstva. Tiho se povukao naslonivši se na stolac i pustio da se lista primjedbi gomila; s njom je rasla i želja posade za pobunom.

Istovremeno, u prostoriju je ušao mali-od-palube, ruku punih mačeva koje je uzeo iz oružarnice. »Imam ih!« rekao je ponosno, ispustivši ih na sanduk. »Imam ih sve.«

Jack je bio zadovoljan. Razjario je posadu, a sad je imao i oružje. Sad je samo morao vidjeti u kojem će trenutku Crnobradi biti najranjiviji. Kapetanove odaje bile su na stražnjoj strani broda, posebno izgrađene kako bi odoljele pobuni; bile su dobro zaštićene, pristup im je bio otežan i pobunjenici su ih teško mogli zauzeti. Možda bi najbolje bilo pokušati kad kapetan izađe na palubu.

»Hajdemo sad napraviti plan«, rece Jack. »Koje su navike Crnobradog?«

Posada je među sobom izmijenila zbunjene poglede; čini se da nitko nije znao odgovor.

»Većinu vremena provodi u odajama«, javi se Serum. Ostali spremno kimnu, složivši se.

»U redu, ali kad izlazi?« upita Jack, i opet se suočivši sa zbunjenim pogledima. »Ponekad valjda mora izaći.«

Pun nade, Jack pogleda posadu, no nitko mu ne odgovori. To mu se činilo sumnjivo pa je pokušao dobiti informacije na drugi način.

»Je li itko od vas već plovio s njim?« upita.

Pirati su se ponovno pogledali; neki od njih zasigurno su i prije plovili s Crnobradim, no opet se nitko nije oglasio.

Jack nije mogao vjerovati svojim ušima. »Stalno je u odajama. Nitko nikad nije plovio s njim. Nitko ga nije vidio!« nasmije se. »Dobre vijesti, gospodo. Ovo nije brod Crnobradog. Ovo nije Osveta kraljice Ane!«

Posada je počela promišljati o njegovim riječima. Je li moguće da su obmanuti misleći da je ovo brod Crnobradog na isti način kao sto su ih obmanuli da je Angelica Jack Sparrow?

»A, ne! Ovo jest Osveta!« usprotivi se Serum.

»Kako znaš?« upita ga Jack.

»Vidio sam ime oslikano na boku.«

Jack razočarano odmahne glavom; Serum sigurno nije mogao biti ovako glup! Zasigurno

shvaća da bi svatko mogao napisati bilo koje ime na brod. Umjesto da mu na to ukaže, odlučio je ignorirati i nastaviti s planiranjem. »Gospodo, naša je dužnost dati prednost vlastitoj časti, a ne nadređenima. Ta dužnost ne može biti izvršena ako smo prevareni.«

»Znači, prevareni smo?« upita jedan mornar.

Bio je pravi trenutak da Jack skupinu nezadovoljnika do kraja pretvori u pobunjenike. »Jeste. Nisu vam rekli koja je naša prava destinacija«, reče zloslutno, pustivši da svjetlost svijeće dopuni nejasnu atmosferu. »Srljamo ravno u smrt — plovimo prema Izvoru mladosti.«

Posada koja se činila tako hrabrom odlučivši se na piratski život u Kapetanovoj kćeri sad se iznenada uplašila. Među mornarima su oduvijek kružile price o zloj kobi koja očekuje one koji žele stići do tajanstvenih voda Izvora. Za takvu sudbinu sigurno se nisu odlučili.

»Sigurna smrt!« kukao je jedan.

»Vrt prokletih duša!« poviče drugi.

»Čeka nas propast!«

»Da«, reče Jack, iskoristivši trenutak. »Osim ako ne preuzmemo brod.«

Serum skoči na noge i zgrabi mac. »Smjesta ćemo ga preoteti!« vikne, a onda izleti iz prostorije kako bi započeo napad.

Ostali su i dalje oklijevali; pogledali su Jacka kako bi od njega dobili potvrdu za napad.

»Odmah preuzimamo brod!«

Na njegovu zapovijed, pirati su iz spremišta istrčali na mjesječinom obasjanu palubu. Svakog nemrtvog časnika kojeg su susreli pozdravili su oštrim metalom; morem su se orili krikovi smrti.

Jack potra ravno u Angelikine odaje. Uz tresak otvori vrata, djelomično je probudivši. Ona sanjivo pogleda u njegovu siluetu na dovratku. »Ako je ovo san, slobodno si uzmi mac i čizme«, rekla je sneno. »Ako nije, ne bi trebao biti ovdje.«

U tom je trenutku čula krik časnika i zvukove mačevanja. Ovo je bila java; skočila je iz kreveta i dohvatila mac.

Preuzimamo brod«, reče Jack. »Savjetujem ti...«

Prije no sto je završio misao, nasrnula je na njega. On na vrijeme zalupi vratima tako da je mac probio njih, a ne njegova prsa.

»...da se ne miješaš«, dovršio je s druge strane vrata.

Vise nije bilo vremena za daljnju raspravu; na Jacka je sad nasrtao zli Gunner. Zombi ga je počeo savladavati, no ostatak posade uskoro je došao pomoći i uzvratiti napad.

Jack i Salaman popeli su se uz konopac jarbola kako bi oslobodili misionara Philipa.

»Ili si uz nas, ili si protiv nas!« uzvikne Salaman.

»Nisam uz vas«, odvrati Philip. »A nisam ni protiv vas.«

Salamanu ta izjava nije bila jasna pa se okrene Jacku. »Može li on to?«

»On je crkvenjak«, odgovori Jack. »Mislim da mu je to u opisu posla.«

Nije bilo vremena za raspravu jer je bitka još uvijek bila u punom jeku. Angelica se pridružila zombijima i odvažno se borila, ali posade je jednostavno bilo više od časnika.

»Borite se do samog kraja!« vikao je Jack s konopca, bodreći svoje ljude. »Sredite ih sve!«

Uskoro su svi časnici bili nadvladani. Neki su bili mrtvi, neki bačeni u more, no većina ih je bila privezana za jarbol.

Jack skoči na platformu i pobjedonosno podigne mac. »Brod je nas!« objavio je, no začudio se jer mu posada nije odgovorila klicanjem.

Umjesto toga, zurili su u nešto iza njega, a na licima im se ocrtavao pokajnički strah. Jack se polako okrene i ugleda isto sto i oni; na mjesječini se ocrtavao nejasan obris Edwarda Teacha, poznatijeg kao zloglasni Crnobradi.

»Je li itko od vas već plovio s njim?« upita.

Pirati su se ponovno pogledali; neki od njih zasigurno su i prije plovili s Crnobradim, no opet se nitko nije oglasio.

Jack nije mogao vjerovati svojim ušima. »Stalno je u odajama. Nitko nikad nije plovio s njim. Nitko ga nije vidio!« nasmije se. »Dobre vijesti, gospodo. Ovo nije brod Crnobradog. Ovo nije Osveta kraljice Ane!«

Posada je počela promišljati o njegovim riječima. Je li moguće da su obmanuti misleći da je ovo brod Crnobradog na isti način kao sto su ih obmanuli da je Angelica Jack Sparrow?

»A, ne! Ovo jest Osveta!« usprotivi se Serum.

»Kako znaš?« upita ga Jack.

»Vidio sam ime oslikano na boku.«

Jack razočarano odmahne glavom; Serum sigurno nije mogao biti ovako glup! Zsigurno shvaća da bi svatko mogao napisati bilo koje ime na brod. Umjesto da mu na to ukaže, odlučio je ignorirati i nastaviti s planiranjem. »Gospodo, naša je dužnost dati prednost vlastitoj časti, a ne nadređenima. Ta dužnost ne može biti izvršena ako smo prevareni.«

»Znači, prevareni smo?« upita jedan mornar.

Bio je pravi trenutak da Jack skupinu nezadovoljnika do kraja pretvori u pobunjenike. »Jeste. Nisu vam rekli koja je naša prava destinacija«, reče zloslutno, pustivši da svjetlost svijeće dopuni nejasnu atmosferu. »Srljamo ravno u smrt — plovimo prema Izvoru mladosti.«

Posada koja se činila tako hrabrom odlučivši se na piratski život u Kapetanovoj kćeri sad se iznenada uplašila. Među mornarima su oduvijek kružile price o zloj kobi koja očekuje one koji žele stići do tajanstvenih voda Izvora. Za takvu sudbinu sigurno se nisu odlučili.

»Sigurna smrt!« kukao je jedan.

»Vrt prokletih duša!« poviče drugi.

»Čeka nas propast!«

»Da«, reče Jack, iskoristivši trenutak. »Osim ako ne preuzmemo brod.«

Serum skoči na noge i zgrabi mač. »Smjesta ćemo ga preoteti!« vikne, a onda izleti iz prostorije kako bi započeo napad.

Ostali su i dalje oklijevali; pogledali su Jacka kako bi od njega dobili potvrdu za napad.

»Odmah preuzimamo brod!«

Na njegovu zapovijed, pirati su iz spremišta istrčali na mjesečinom obasjanu palubu. Svakog nemrtvog časnika kojeg su susreli pozdravili su oštrim metalom; morem su se orili krikovi smrti.

Jack potrca ravno u Angelikine odaje. Uz tresak otvori vrata, djelomično je probudivši. Ona sanjivo pogleda u njegovu siluetu na dovratku. »Ako je ovo san, slobodno si uzmi mac i čizme«, rekla je sneno. »Ako nije, ne bi trebao biti ovdje.«

U tom je trenutku čula krik časnika i zvukove mačevanja. Ovo je bila java; skočila je iz kreveta i dohvatila mac.

Preuzimamo brod«, reče Jack. »Savjetujem ti...«

Prije no sto je završio misao, nasrnula je na njega. On na vrijeme zalupi vratima tako da je mac probio njih, a ne njegova prsa.

»...da se ne miješaš«, dovršio je s druge strane vrata.

Vise nije bilo vremena za daljnju raspravu; na Jacka je sad nasrtao zli Gunner. Zombi ga je počeo savladavati, no ostatak posade uskoro je došao pomoći i uzvratiti napad.

Jack i Salaman popeli su se uz konopac jarbola kako bi oslobodili misionara Philipa.

»Ili si uz nas, ili si protiv nas!« uzvikne Salaman.

»Nisam uz vas«, odvrati Philip. »A nisam ni protiv vas.«

Salamanu ta izjava nije bila jasna pa se okrene Jacku. »Može li on to?«

»On je crkvenjak«, odgovori Jack. »Mislim da mu je to u opisu posla.«

Nije bilo vremena za raspravu jer je bitka još uvijek bila u punom jeku. Angelica se pridružila zombijima i odvažno se borila, ali posade je jednostavno bilo više od časnika.

»Borite se do samog kraja!« vikao je Jack s konopca, bodreći svoje ljude. »Sredite ih sve!«

Uskoro su svi časnici bili nadvladani. Neki su bili mrtvi, neki bačeni u more, no većina ih je

GIGA

bila privezana za jarbol.

Jack skoči na platformu i pobjedonosno podigne mac. »Brod je nas!« objavio je, no začudio se jer mu posada nije odgovorila klicanjem.

Umjesto toga, zurili su u nešto iza njega, a na licima im se ocrtavao pokajnički strah. Jack se polako okrene i ugleda isto sto i oni; na mjesecini se ocrtavao nejasan obris Edwarda Teacha, poznatijeg kao zloglasni Crnobradi.

8. POGLAVLJE

Crnobradi je pokušao obuzdati bijes dok je promatrao palubu svog broda. Njegovi časnici bili su zavezani za jarbole, a posada ih je bicevala.

»Oprostite, gospodo!« zagrmi je. »Malo sam zbunjen. Ja sam Edward Teach, Crnobradi, i obitavam u kapetanovim odajama. Jasno? I to me, logično, čini kapetanom.«

Posada se tresla od straha, a Jack je na brzinu pokušavao izmisliti neko objašnjenje dok je Crnobradi prijetio šetao među njima polako izvlačeći mač iz korica.

»Sto se to događa na palubi?!« nastavio je Crnobradi. »Mornari su svojevolumeno napustili svoje položaje! Ljudi za jarbolima preuzimaju brod! Sto je to, prva časnice?« »Pobuna!« odgovori Angelica.

»Tako je!« reče Crnobradi, i dalje se šecući i pogledom ubijajući prestravljenju posadu. »I koja je kazna za pobunjenstvo? Znamo odgovor, zar ne?« prezirno je izustio.

U tom je trenutku došao do Jacka, pogledao ga ravno u oči i rekao »Pobunjenici VISE!«

Jack se munjevito okrenuo protiv posade koju je sam tako vješto naveo na pobunu.

»Gospodine kapetane, želio bih prijaviti pobunu!« objavio je. »Prokazati imena, navesti ljude!«

»Nema potrebe, gospodine Sparrow!« zaurao je. »Oni su samo ovce, a vi... Vi ste njihov voda.«

Činilo se da je Crnobradi spreman ubiti ga na mjestu, no Angelica skoči u njegovu obranu.

»Oče«, podsjetila ga je, »on je bio tamo... kamo i mi idemo.«

Jack se veselo ubaci: »Gospodine, jesam li vam ikad rekao da imate predivnu kći?!«

»Ona će biti zadnje sto ćeš ikada vidjeti.« zlokobno odvratila Crnobradi.

»Oce, imaj milosti!« preklinjala je. »More i nebo ne poznaju milosrđe — ti se možeš izdići iznad toga!«

Crnobradi promisli na trenutak, a onda odmahne glavom. »Ako tu i tamo ne ubijem nekoga, ljudi bi mogli zaboraviti tko sam«, reče uz opaki smijeh.

Odjednom se začuje glas na kojeg nitko nije ni mislio. »Kukavice!«

Svi se okrenu prema misionaru Philipu; za razliku od ostalih, on nije bio nimalo uplašen.

»Oni sve pamte!« rekao je. »Posada u vama vidi ono sto i jeste — zločinca. Bez obzira na to koliko ljudi ubili, svejedno ste kukavica.«

Crnobradi nije mogao vjerovati da bi mu se itko obraćao na ovakav način, i to jos na vlastitom brodu! »Uspjeli su me zbuniti dvaput u istom danu!« uzviknuo je.

Philip nije oklijevao. »Niste zbunjeni — uplašeni ste. Ne usuđujete se krenuti putem pravednosti i svjetla.«

»Ne, gospodine. Istina je mnogo jednostavnija«, rekao je, približivši se misionaru. »Ja sam naprosto zao čovjek.«

On zapovijedi da se Philip smakne, no Angelica jos jednom pohita spasiti ga.

»Ne, oče, nemojte!« rekla je i skočila među njih s isukanim mačem.

»I opet zaboravljam kćerkinu brigu za moju dušu...« rekao je. »Vječna vatra, prokletstvo pakla - sve me to čeka ako ubijem Božjeg poslanika. To je gore od svih mojih grijeha zajedno, je li tako?«

Angelica kimne.

Pogledao ju je i razmislio; ponekad se činila kao sposobna i odvažna piratkinja. A opet, bila je i bogobojazna djevojka odgojena u samostanu.

»Zaista se nadaš da ćeš me spasiti?« blago je upita.

»Svaka se duša može spasiti«, reče ona uvjerljivo.

Crnobradi pogleda misionara. »Je li to istina, mladi svećenice?«

Philip kimne. »Da, iako je vaša situacija ponešto nategnuta. Ipak, molim se za svaku sirotu dušu na ovom vražjem plovilu.«

»Vaša me vjera razoružava«, odgovori im Crnobradi, a onda se okrene ostalima; na brodu je

ipak bila pobuna i netko je morao za to platiti.

»Koji je od vas jadnika držao stražu?« povikao je.

Bilo je sigurno: onaj koji je držao stražu svojim će životom platiti pobunu. Iako to nije bio on, Jack istupi.

»Ja«, rekao je. »Ja sam držao stražu, gospodine.«

Crnobradi se nasmije, odmahujući glavom; znao je da to nije bio Sparrow. Pirat se okrene zombiju Gunneru koji glavom pokaže u smjeru brodskog kuhara.

»Dakle, kuhar!« reče Crnobradi. »Izvršno. Spustite pomodni čamac u vodu.«

Nekoliko trenutaka kasnije, s Osvete kraljice Ane spušten je čamac. U njemu je bio kuhar, jedini elan posade kojeg je Crnobradi odlučio kazniti kao primjer pobunjenicima.

Čamac je plutao na velikim valovima oceana; kuhar je pokušavao veslati sto je brže mogao. Nije bas imao šanse naspram piratskog broda, no uporno se trudio.

»Okrenite brod!« Crnobradi zapovijedi casnicima-zombijima koji su preuzeli nadzor nad kormilom. Počeli su okretati Osvetu kraljice Ane kako bi se našao licem u lice s čamcem.

»Imaj milosti, oče!« preklinjala je Angelica.

»Pokušana je pobuna, kćeri«, reče on hladno. »Nasi su zakoni jasni.«

»Blago milosrdnima, jer oni će zadobiti milosrđe!« pokušala ga je razuvjeriti biblijskim citatom kojeg je naučila u samostanu.

»Milost je imati pomoć u određivanju vlastite sudbine«, odvrati Crnobradi. »Taj dar ne dobiva svatko.«

Teško da je kuhar trenutno mogao utjecati na svoju sudbinu. Bez obzira na to koliko snažno veslao, nije mogao izbjeći zlo koje je Crnobradi planirao za njega.

»Kurs izvršen!« uzvikne Crnobradi kad se brod poravnao s čamcem.

»Stanite!« preklinjao je Philip. »Dajte tom čovjeku još jednu priliku.«

Bilo je prekasno; usta skulpture kostura koja se nalazila s prednje strane broda izrigala je zastrasujuć plamen. Jack nikad nije vidio tako nešto — bila je to vatra koja je gorjela na vodi, vatra koja se činila natprirodnom.

Kuhar je zavrstao kad je vatra dostigla čamac. Crnobradi se okrene prema Philipu i luđački ga pogleda. »Pretpostavljam kako se molite da prođe neozlijeđen?« reče mu podrugljivo.

»Molim vas!« Philip je nadglasavao kuhareve krikove. »Jos uvijek ima nade za njega.«

»Jos jednom!« reče Crnobradi, ignorirajući misionara.

Zlokobno se smiješeći, jedan od časnika-zombija potpali fitilj i na vodu ispali jos jedan plamen.

Krikovi su se nastavili još nekoliko jezivih trenutaka, a onda su utihnuli. Jedini zvuk dolazio je od plime koja je zapljuskivala brod.

Crnobradi je znao da nakon ovog vise neće doživjeti pobunu od strane svoje posade, no znao je i da se mora pobrinuti za Sparrowa kojeg je opravdano smatrao glavnom napasću.

Dočasniku je zapovijedio da odvuče Jacka u njegove odaje i snažno ga zakuca o pregradu.

Crnobradi se prijeteće nagnuo nad njega kako Jack ne bi bio toliko siguran da mu je život pošteđen.

»Ne zanima me Izvor«, reče Jack. »Ako se slažete, izbacite me iz broda na kojem god mjestu želite.«

»Ne vidite ništa od svojih laži.«, odvrati Crnobradi. »Okružuju vas poput magle.«

»A sto je s vama, moćni Crnobradi?« nadoveže se Jack. »Vi bježite poput kukavice.«

»Bježim?« upita Crnobradi.

»Prema Izvoru.«

»Svaka će se duša jednom susresti sa smrću. Ja slučajno znam kad će točno doći moje vrijeme«, uz osmijeh odgovori Crnobradi. »Moram stići do Izvora. Glupo je boriti se protiv sudbine, no bit ću zadovoljan ako je prevarim.«

U tom trenutku Angelica ude u odaje.

GIGA

»Uh, dobro je... Još uvijek je živ...« rekla je, vidjevši Jacka živog i zdravog. »Ti nas vodiš do Izvora, je li tako?«

Jack se uzvrpolji; Crnobradi se nagne još bliže njemu. »Recimo to ovako«, reče Crnobradi.

»Ako ne stignem na vrijeme, nećeš ni ti.«

Netko se iznenada pojavi na vratima; bio je to dočasnik s kuharom, istim onim na kojeg su ispaljivali vatru. Nije bio mrtav, no ne bi se mogao nazvati ni živim; vatra je bila sastavni dio *voodoo-rituala* koji ga je preobrazio. Pretvorio se u zombija nalik ostalim časnicima na brodu.

Jack pogleda njegove hladne, mrtve oči i shvati da ga je zadesila sudbina gora od smrti.

Shvativši da bi mogao biti sljedeći, odmah je odlučio poduzeti preventivne korake.

»Malo bih bacio oko na one karte«, reče Jack veselo. »Smjesta, ako se slažete!«

9. POGLAVLJE

Hector Barbossa uživao je u povratku u mornarski život; oceanska izmaglica umivala mu je lice, a snažan vjetar napinjao je jedra njegovog broda. Brod Njegovog Veličanstva Providnost sijekao je valove na svom putu prema Španjolskoj obali, kako su mornari zvali kopnena područja koja su okruživala Karipsko more. Na svojem putu više nije vidao galione ili piratske brodove i, za razliku od Crnobradog na Osveti kraljice Ane, nije se morao baviti nezadovoljnom posadom.

Ili je barem tako mislio.

Dok se odmarao i opuštao jedući kriške jabuka s elegantnog srebrnog pladnja, poručnik Groves mu je prišao odostraga zajedno s još nekoliko članova posade.

»Da?« upita Barbossa, zagrizavši u hrskavu krišku.

»Gospodine kapetane...« oklijevao je Groves. »Nažalost, gospodine, moram vam saopćiti da po brodu kruže glasine o našoj navodnoj destinaciji.«

Barbossa nije htio čuti ni riječi o tome. »Začepite i maknite se odavde!« povikao je, no Groves i njegovi ljudi nisu se ni pomaknuli.

»Ne zamjerite, gospodine«, reče Groves.

Barbossa uzdahne. »Čega se točno ljudi boje?«

»Zaljeva valova.«

Barbossa je to i očekivao. »Svaki bijednik koji plovi morem opravdano strepi od tog imena, no malo ih zna zašto ili se to usuđuje pitati.«

Joshamee Gibbs podigao je pogled s navigacijske karte. »Jesu li priče istinite?« upitao je, ne mogavši reći ni riječ koje se toliko bojao.

»Čujete li vi samog sebe?! Glas vam drhti poput violinske žice!« primijetio je Barbossa. »Gibbs, recite sto vam to točno izjeda srce ili šutite zauvijek!« Gibbs pročisti grlo.

»Sirene, gospodine.« »Ah, da... Sirene«, kimne Barbossa. »Morski demoni, paklenske ribe vječito gladne ljudskog mesa. Da, idemo prema vodama kojima vladaju sirene.«

Medu okupljenim članovima posade začuje se preplašeni žamor.

»Pobrinite se za svoju dušu, gospodine Gibbs, jer sirene će vam uzeti sve ostalo, i to do kosti!« nastavi Barbossa.

»Samo mirno, ljudi! Nađite hrabrosti u sebi... ili podlegnite svom strahu«, zapovijedi Groves. Pomisao da bi se mogao naći licem u lice s jednom od smrtonosnih sirena bila je jednostavno previše opterećujuća za jednog mornara. Zatrcao se do brodske ograde, skočio u ocean i počeo plivati do dalekog otoka koji se nazirao na horizontu.

»Čovjek u moru!« poviče Groves.

»Ne«, ispravi ga Barbossa. »Bjegunac.«

Groves nije mogao vjerovati svojim ušima. »Kako to mislite, gospodine..?«

Barbossa odluci drukčije se postaviti prema posadi kako bi je ohrabrio. »Ne — neću od vas tražiti nešto za što niste sposobni. Ipak, moram vas pitati: nismo li mi kraljevi ljudi?«

Posada se ponosno uspravi; neki od njih i naglas odgovoriše potvrdno.

»I to na kraljevskoj misiji?« nastavio je. »Nisam primijetio nikakav strah u očima Španjolaca dok su nas prestizali.«

Sad je posada bila ta kojoj je bilo neugodno.

»Nismo li mi kraljevi ljudi?« moćnije ponovi Barbossa. »Jesmo!« uglas reče posada, ovaj put odvažno.

»Tako je!« složi se Barbossa, a onda poene izvikivati nove naredbe. »Podvezite gornje krmeno jedro i podignite ga! Plovimo uz vjetar! Idemo naprijed!« zapovijedao je.

GIGA

Članovi posade sjurili su se na svoje položaje, spremni suočiti se s bilo kakvom opasnošću na svojem putu.

S druge strane, Joshamee Gibbs je ostao pribran; promatrao je bjegunca koji je plivao oceanom prema dalekom otoku i pitao se nije li upravo on ispravno postupio.

»I neka se Bog smiluje našim dušama.«

10. POGLAVLJE

U noći bez mjesečine, nekoliko je čamaca krenulo na put od Osvete kraljice Ane do prastarog mola u Zaljevu valova. Nijedan od putnika nije rekao ni riječ; jedini zvukovi dolazili su od vesala koja su pljuskala po vodi i valova koji su se razbijali o grebenastu obalu.

Kad su privezali čamce za mol, neki od pirata počeli su iz njih izvlačiti velike, guste mreže.

»Raširite ih i razmrsite kako treba!« zapovijedao je Crnobradi koji se šetao među njima.

»Zakrpajte rupe! Uljepšajte ih za naše dražesne gošće!« dodao je uz zastrasujuć smijeh.

Crnobradi se okrene prema Angelici, Jacku i Salamanu koji su predvodili grupu. »Treat ćemo svjetlo«, rekao je. »Mnogo svjetla.«

Pokazao je napušteni svjetionik na obližnjem rtu; njih četvero krenuli su prema njemu dok su ostali pirati nastavili pripremati mreže.

Dok su se uspinjali drvenim stubama koje su vodile do vrha, Jack je mladom mornaru pokušavao objasniti sto ih točno čeka, kao i detalje rituala kojeg moraju provesti pred Izvorom.

»Trebamo sirenina suza. Dakle, trebamo sirenu«, rekao je.

»Da, i?« upita mornar.

Jack zastane na trenutak i pogleda ga. »Jesi li ikada vidio sirenu? Zamisli armiju morskih pasa. Naoružanih. Jesi li? E, sad ih sve pretvori u žene.«

»Lijepe žene?«

»Mislim da si promašio poantu...« reče Jack, razočarano odmahujući glavom.

»Cuo sam da je Jack Sparrow jednom davno itekako znao s njima«, odgovori mornar.

Ne mogavši se suzdržati, Jack razvuče lagani zlatnozubi osmijeh. »Zar ta priča još kruži? Nije bas istinita. Možda sam uspio sarmirati jednu sirenu, i to je sve.«

»Postoji li na ovom svijetu ijedna žena koja je tebi uspjela odoljeti?« upita Angelica.

Uskoro su stigli do vrha svjetionika; vrata su već odavno istrunula i ostala labavo visjeti na sarkama, a sam kompleksni mehanizam koji je proizvodio svjetlo izgledao je vrlo istrošeno. Sastojao se od rotirajuće platforme, velikog zrcala i cijevnog sustava koji je mehanizam povezivao s ogromnim rezervoarom.

Jack i Angelica u isti su čas pogledali Salamana; kako je on imao najviše iskustva s takvom vrstom opreme, pokušaj pokretanja mehanizma bila je njegova dužnost.

»Osjećate li miris?« upitao je. »To je kitovo ulje — gori kao Božje čudo.«

»Možete li ga pokrenuti?« upita Crnobradi, pokazujući na mehanizam.

Salamanu, porijeklom Indijcu, i nije se previše dopadao izgled konstrukcije. »S obzirom da su ga napravili Englezi, na vašem mjestu bas i ne bih previše očekivao«, rekao je prezrivo. Za to vrijeme, Jack zakorači na rub platforme kako bi svisoka razgledao zaljev; Angelica mu pride i stane iza njega.

»Mladi mjesec«, rekla je. »Prvi ovog ljeta. Idealno vrijeme za lov na sirene.«

»Kako to?« upita Jack.

»Sezona parenja...« reče ona uz znalački osmijeh.

Jack odmahne glavom. Nije imao razloga biti zavidan ostalim članovima posade na onome sto im se uskoro sprema.

Za to je vrijeme u more porinut čamac s posebno odabranom posadom sastavljenom od neiskusnih i lako zamjenjivih mornara. Za njih se brinuo zombi-docasnik Gunner, spreman u svakom trenutku potegnuti revolver.

»Gotovi smo!« reče pirat Ezekiel.

»Nismo gotovi«, odgovori mu drugi, Derrick. »Onog dana kad smo isplovili, prolio sam času vina po palubi. To je znak sreće!« rekao je, potiho se nadajući da je to istina.

U razgovor se ubaci Serum. »Da, ali ako mornar za vrijeme iste te plovidbe odjene odjeću mrtvog mornara, velika nesreća zadesit će čitavu posadu!«

Ostali pogledaše Seruma; na licima im se iscrtavao sok i nevjerica. »Samo kažem!« brzo je

dodao Serum.

U tom trenutku, iz svjetionika se pojavi zraka svjetlosti. Kretala se po vodi dok nije naišla na posadu u čamcu, a onda je stala, obasjavši ih.

»Privlači ih umjetno svjetlo — ono koje dolazi od ljudi«, ustvrdi Derrick.

»Koga, morske pse?« upita mali-od-palube.

»Ovo je gore od morskih pasa«, odgovori mu Ezekiel. »U idućih sat vremena možemo očekivati sirene. Vjerujte mi, morski psi neće se ni usuditi prići.«

Derrick se osmjehne; svjetlost je obasjavala njegove krive, žute zube. »Čuo sam da sirenin poljubac štiti mornare od utapanja, a njezina pjesma pomaže brodu da izbjegne podvodne grebene.«

»Ne pričaj gluposti«, podrugljivo odvrati Ezekiel. »Sirene su ljupke i lijepe kao san, no mogu zgrabiti mornare s čamca ili brodske palube, povući ih na dno mora te ih udaviti ili proždrijeti!«

Čuvši tu priču, raspoloženje mornara iz čamca naglo se pogoršalo. Pirati su očajnički pokušavali spasiti se iz beznadne situacije — i upravo u tom trenutku Gunner revolverom nanišani Seruma.

»lijevaj.«

»Molim?« zapanjeno upita Serum.

»Vole tla im se pjeva«, objasni Gunner.

Iako je Scrum bio vješt u sviranju mandoline, pjevanje mu bas i nije išlo od ruke. Da stvar bude gora, jedina pjesma koju je znao napamet bila je djevojačka popijevka.

»**Lijepa sam Marta, kći sam trgovca**«, mumljao je bez sluha.

»Glasnije!« zapovijedi Gunner.

»**Napustila sam rodni dom i pet tisućica.**«

Dok se Scrumovo očajno pjevanje orilo oceanom, ostali su čamci tiho plovili u tami; u njima su se nalazile velike bačve i nečujni članovi posade.

Gunner i ostalim piratima zaprijeti revolverom toliko uvjerljivo da su se i sami priključili Serumu.

»**Draž mi je ljubav od zlata sto sja**«, pjevali su. »**Hrabroga mornara zavoljela sam ja.**«

Misionar Philip odjednom primijeti mreškanje vode tik do pramca i pokaže ga ostalima; na površinu je izronila nasmiješena, svjetlucava sirena. Bila je predivna, zlacane kose i blijede puti. Plivala je uzduž čamca, a onda se zaustavila pored Seruma; bilo je to najljepše bide koje su ikad vidjeli.

»Znaš li govoriti?« očarano upita Serum.

»Naravno«, reče ona, hihoćući se. »Jesi li ti pjevao?«

Scrum se ponosno nasmiješi. »Da.«

Sirena otkrije blistav osmijeh. »Jesi li ti moj 'hrabri mornar?« upita, ponavljajući rijeci pjesme.

»Naravno da jesam!« rekao je, naginjući se preko ruba čamca blize sireni.

»Serume - suzdrži se!« upozori ga Philip; ostali ga poenu vući natrag prema središtu čamca.

»Momci, život me bas i nije mazio«, reče, otimajući se i vraćajući se natrag do ruba. »I kunem se Bogom, poljubac sirene bit će mi najljepša stvar koju ću ikad doživjeti!«

Sirena se nasmiješi i poene pjevati »**Draž mi je ljubav od zlata sto sja.**«

Odjednom, oko čamca je počelo izranjati još sirena; svaka je mamila po jednog pirata.

Prva sirena nastavi s pjesmom. »**Hrabroga mornara zavoljela sam ja...**«

Kad je završila s pjevanjem, Serum se nagne kako bi je poljubio. I sirena pride bliže, no u tom trenutku krvoločno za krici, a poljubac se pretvori u ugriz; sirena povuče Seruma u ocean.

Ostale sirene istodobno napadnu te povuku i ostale pirate u vodu. Jos više njih izranjalo je, a krikovi pirata odzvanjali su u tami; gozba je bila u punom jeku.

Pirati na ostalim brodovima odlučili su krenuti u akciju.

»Budite jaki!« bodrio ih je komornik. »Pronađite hrabrosti u sebi!«

Posada je potpalila fitilje na bačvama punim ha ml a i pobacala ih u vodu. BUM! Bačve su gotovo trenutno eksplodirale, a stupovi vode uzdizali su se prema nebu. BUM!

Krvožedni krici sirena pretvorili su se u bolne jauke.

Sad je i skulptura kostura na prednjoj strani Osvete kraljice Ane počela rigati vatru; plameni jezici plesali su po površini vode.

Gore, u svjetioniku, predvodnici su užasnuto pratili tijek bitke.

»Možemo početi!« zapovijedi Crnobradi dok se svjetlost njegove baklje zrcalila na vodi.

»Krenite u napad!«

Posada se hrabro bacila u vodu, spremna da baci teške mreže na sirenu koja im najbliže pride.

»Dajem zlatnik onome koji primijeti prvu!« vikao je Crnobradi dok je trčao molom. »Ne budite pohlepni -trebamo samo jednu!«

Kad su eksplozije prestale, nastala je sablasna tišina. Sve sirene nestale su u dubini. Dok je hodao među piratima, Jack je postajao sve nemirniji; već se i prije susreo s tim smrtonosnim bićima i znao je za sto su sve sposobne. Iznenada, jedan mornar nestane pod površinom, ne mogavši ni udahnuti prije no sto je povučen u mračne vode oceana. Nakon njega, isto se dogodilo s jos jednim; sirene su počele napadati odozdo.

»Povucite se!« uzvikivao je Jack dok je trčao plićakom prema kopnu. »Povucite se ako vam je život mio!«

Pirati su počeli trčati prema obali, no tamo ih je čekao Crnobradi s bakljom u ruci. »Natrag u vodu, kukavice! Kunem se, na kopnu vam neće biti spasa!« vikao je na njih.

Jack se više bojao sirena nego Crnobradog. Nastavio je povlačiti se prema žalu dok su se iz vode pojavljivale ruke koje su ga pokušavale zgrabiti za stopala i gležnjeve.

Kad je konačno stigao do plaže, shvatio je da je jedan od malobrojnih koji su preživjeli.

Zaljev je bio pun sirena koje su se borile protiv preslabih pirata; krici gladi i očaja pomiješali su se i nemoguće ih je bilo razaznati.

Bilo je vrlo očito da bi sirene mogle dobiti bitku. Zbog svojeg nastojanja da pobijedi smrt, Crnobnuli je ugrozio čitavu posadu. Iako se Jack ne bi mogao nazvati herojem, bilo mu je stalo do drugova i želio im je pomoći. Trebao je oružje kojim će preokrenuti tijek bitke — a onda se sjetio svjetionika.

Na njegovom vrhu bio je ogroman rezervoar pun kitovog ulja; bilo je to ono ulje za koje je Salaman rekao da 'gori kao Božje čudo'. Jack je počeo razmišljati bi li njime mogao učiniti još jedno čudo.

Pojurio je drvenim stubama do vrha; plamen je gorio kako treba, lagano, tek toliko da osvijetli svjetionik. Jack isuče mac i njime udari ventil; ulje je počelo prskati po prostoriji u svim smjerovima.

Ulje je prskalo čak i brže no sto je očekivao, pa je skočio kroz prozor netom prije no sto je došlo do plamena. Cijeli vrh svjetionika eksplodirao je i pretvorio se u vatrenu kuglu; eksplozija je zatresla cijeli žal i protutnjala obalom.

Sirene preplašeno zakriče i momentalno puste svoje žrtve. Pirati su to jedva dočekali; pojurili su prema sigurnosti žala.

Jack se baci na tlo dok su eksplozije još uvijek trajale.

»Nadam se da su ovo svi vidjeli jer neću to ponavljati!« rekao je. A nije ni trebao; sirene su se povukle, a pirati su plivali prema slobodi. Bio je heroj dana.

»Pregledajte ranjene i procijenite može li ih se spasiti!« zapovijedao je Crnobradi probijajući se kroz kaos na obali.

Jedan od pirata krenuo je pomoći svom sudrugu, no Crnobradi ga izgrdi.

»Ne nas, njih!« zapovijedio je. »Nađite neku koja je još živa!«

U izmaglici ugledaše ranjenu, no jos uvijek živu sirenu. Zapela je u plimnoj mlaci i nije mogla otplivati na sigurno.

GIGA

»Imamo jednu!« poviče Crnobradi uz samozadovoljan osmijeh; nekolicina pirata krenula ju je čvrsto vezati u mrežu.

Pirati su ukrkali lijepu, ali smrtonosnu sirenu u stakleni lijes napunjen vodom kako bi mogla putovati do Izvora. Htjela to ili ne htjela, i ona je sad postala dio šarolike posade i njihove čudnovate ekspedicije.

11, POGLAVLJE

Osveta kraljice Ane uplovio je u skriveni zaljev, a u njegove mirne vode spuštene su teška sidra; putnici su vjerovali da su tamo sigurni od Španjolaca, Britanaca i, najvažnije, sirena. Pirati se iskrcase na žal od sabijenog pijeska okruženog gustom džunglom. Četvorica su nosila stakleni lijes koji je zabrinuo Jacka nakon što ga je primijetio na brodu, no sad je znao da se ne radi o lijesu; bio je to akvarij ljudske veličine dopola napunjen vodom, a u njemu je bila uhvaćena sirena.

Crnobradi pride Jacku i pakosno ga pogleda.

»Sparrow, sad sve ovisi o vama«, rekao je, dajući naslutiti da se neće pomiriti s neuspjehom. Jack slegne ramenima i izvuče svoj kompas; za razliku od ostalih kompasu koji pokazuju prema sjeveru, Jackov je uvijek pokazivao u smjeru onoga što najviše želi. To ga je činilo čudesnim.

»Najprije želim brod Poncea de Leona«, izusti Jack.

Igla na kompasu počela je titrati, a onda se okrenula i pokazala novi smjer. Jack se zadovoljno osmjehne i treskom ga zatvori. Krenuo je u džunglu i naložio ostalima da ga slijede.

Nakon pola dana neprekidnog hodanja, posada je bila umorna i preznojena. Jedan od nosača akvarija bio je Serum koji je, iako pun modrica i posjekotina, uspio preživjeti susret sa sirenama; zbog toga nije bas bio oduševljen što su jednu od njih povelili sa sobom.

»Zašto moramo i nju nositi?« upitao je.

»Suze ne traju dugo«, objasni Angelica. »Moraju biti svježije.«

Angelica je hodala pored Jacka koji je predvodio ekspediciju.

»Molim te, objasni mi jos jednom taj ritual...« zamolio ju je. »Dakle, voda s Izvora i sirenina suza...«

»I dva srebrna kaleža«, nastavi Angelica. »U jednom je suza, a u drugom nije.«

»Aha, suza je samo u jednom... A voda je u oba?« upita sve zbunjeno Jack. »Malo mi je prekomplikirano.«

»Ponovit ću«, odvrati mu Angelica nervozno. »Voda je u oba kaleza; u jednom je i suza. Osoba koja pije iz tog kaleza dobiva sve godine života one druge.«

Jack se počeo po glavi. »Čekaj malo, nisam bas shvatio. Dakle, trebamo dva kaleza?«

Nervozna Angelica poene psovati na španjolskom.

Jack je zapravo prilično dobro poznao legendu, a znao je i da ne mogu ništa bez srebrnih kaleza s broda Poncea de Leona.

Nastavio je hodati u istom smjeru dok nije došao do duboke provalije, na dnu koje je bila rijeka stjenovitog dna. Prastari most već je odavno bio uništen i nazirali su se samo njegovi ostaci; to je ujedno bio i jedini način da se prijeđe provalija.

»Kao sto sam i mislio, ovuda ne možemo«, objavi Jack.

Angelica mu nije vjerovala; njegov je kompas uvijek bio u pravu. »Zar ovo nije pravi put?«

»Možemo zaobilazno prema istoku«, ponudi Jack.

Angelica odmahne glavom. »Ali, to nas udaljuje od cilja, zar ne?«

Jack nije želio priznati da Angelica ima pravo pa je ponudio alternativu. »Pa dobro, nakon toga ćemo opet obići u drugom smjeru i vratiti se na rutu.«

»Nemamo vremena!« ustrajala je.

»Znam, ali vi ste inzistirali da uhvatimo sirenu«, odvrati Jack.

Značajno ga je pogledala. »I sam znaš da pobuna ne rješava ništa.«

Crnobradi stane između njih kako bi zaustavio prepirku i ukazao na očito.

»Netko će morati ići preko«, rekao je, pokazujući provaliju.

»Mislite, netko će morati skočiti?« upita Jack. »E, jedva čekam to vidjeti.«

Crnobradi ga pogleda ravno u oči. »Mislim da ćete to biti vi«, rekao je Jacku. »Nađite brod i donesite mi kaleže.«

»Jack će ići?!« prosvjedovala je Angelica. »Zar mislite da će se vratiti?«

Jack složno kimne. »Zar mislite da ću se vratiti?!«

»Ne možemo mu vjerovati«, reče Angelica. »Ja ću ići.«

»Ona će ići!« uz osmijeh reče Jack.

Crnobradi odmahne glavom. »Koliko još imamo do Izvora?«

»Još jedan dan hoda prema sjeveru«, iskreno odgovori Jack. »Moramo slijediti rijeku dok ne naidemo na mnogo malih mlaka — to znaci da smo blizu.«

Crnobradi uzme Jacku kompas iz ruke. »Ići će Jack«, odlučio je.

Jack odmahne glavom. »Znate li onaj osjećaj... Kad ste na nečem visokom i nekako vam dođe da skočite? E, pa meni se trenutno baš i ne skače.«

Crnobradi potegne revolver i prisloni ga Jacku uz glavu.

»Trebam te kaleže!« uzviknuo je.

»Samo pucajte«, reče Jack. »Poštedjet ćete me pada.«

Crnobradi promisli na trenutak, a onda okrene revolver i njime nanišani Angelicu. Jack poprими zabrinut izraz lica.

»Ići ćete i vratit ćete se«, reče zli pirat. »Ili ću ubiti nju!«

Jack pogleda iskreno uplašenu Angelicu; nije bilo sumnje da bi Crnobradi bio kadar ubiti vlastitu kćer, a nije sumnjao da će nakon nje ubiti i njega. Po glavi su mu se vrzmale razne mogućnosti, no nijedna od njih nije mu se činila kao dobra ideja.

Kapetan Jack Sparrow nazivan je mnogim imenima, no 'heroj' nije bilo jedno od njih. Možda se njegov sljedeći čin ne bi mogao nazvati herojskim — možda je samo pobrojao sve mogućnosti i shvatio da je najbolje skočiti i nadati se povoljnom ishodu.

Duboko udahnuvši, Jack potrči svom snagom i skoči s ruba provalije, cijelim putem vristeći kao preplašeno dijete, sve dok mu tijelo nije pljusnulo u rijeku.

Dogodilo se čudo — izronio je na površinu i dalje dišući. Nije mogao vjerovati da je preživio, no činilo se da zaista jest.

»Mokar... Opet!« naglas je rekao, smijući se i probijajući se prema riječnoj obali.

Jack nastavi u smjeru kojeg mu je pokazao kompas; hodao je uz rijeku, kroz džunglu, a nakon nekoliko sati došao je do grebenastog žala. Tamo, na jednom od grebena, bili su nasukani ostaci španjolskog broda s četiri jarbola.

Jack ga je iste sekunde prepoznao.

»Santiago«, rekao je naglas. »Slavni brod Poncea de Leona.«

Jackovo lice razvuče se u osmijeh koji ga je već toliko puta spasio od problema, ili uvukao u njih. Morao je još uzeti kaleže i doći do Izvora, no to su za njega bile samo omanje prepreke. Priča o Izvoru mladosti vise nije bila legenda; bila je stvarna. Brod je bio također stvaran, a u njemu su se nalazili i kaleži. Crnobradi i njegovi ljudi uhvatili su sirenu, sto znaci da je Jack imao sve sto je potrebno za ritual i oslobađanje čarobnih moći Izvora.

Jack je počeo razmišljati i o drugim stvarima, jer vječni život nije bila njegova jedina motivacija. Mislio je na Angelicu, vjerojatno jedinu ženu koju je ikada volio; prije mnogo godina, napustio ju je i slomio joj srce, a sad je dobio priliku spasiti je od zlog Crnobradog. Tad pomisli i na samog Crnobradog, krvoločnog pirata koji je iz vlastitog koristoljublja ugrozio cijelu svoju posadu. Jack se morao pobrinuti i za njega, pa čak i po cijenu vlastitog života.

No, prije nego sto dobije priliku spasiti Angelicu i obračunati se s Crnobradim, morao je uzeti dva srebrna kaleza koji su se nalazili na brodu Poncea de Leona. Njegov mu je kompas pokazao da je Santiago ravno pred njim — a Jack je uvijek vjerovao svom kompasu.

Jack krene u tom smjeru i gotovo cijeli dan kasnije naiđe na Santiago. Međutim, nije bio sam; na brodu je bio i Hector Barbossa.

»Vi!« reče Jack, našavši se licem u lice sa svojim dugogodišnjim neprijateljem.

»Vi!« odvratī Barbossa. »Zašto ste ovdje?«

»Poslao me Crnobradi. A zašto ste vi ovdje?«

GIGA

»Zbog srebrnih kaleža.«

Nekad prijatelji, a sad zakleti neprijatelji, oba muškarca nalazila su se na Santiagu u potrazi za istim predmetima. Ipak, Jack kroz razgovor shvati da je Barbossa više od kaleža želio nešto drugo.

Želio je osvetu.

»Ne tražite Izvor mladosti?« upita ga Jack.

»Nije me briga za želje kralja Georgea«, objasni Barbossa. »Ali dao bih lijevu ruku za obračun s Crnobradim.«

Jacku se učini neobičnim da Barbossa spominje upravo lijevu ruku.

»A ne desnu?« upitao je.

Barbossa odmahne glavom i podigne mac. »Trebam desnicu kako bih ovom otrovanom oštricom probio njegovo srce.«

Jack se osmijehne i u sebi poene kovati plan. Usprkos sukobima u prošlosti, Sparrow i Barbossa još jednom će udružiti snage u borbi protiv zajedničkog neprijatelja.

»Pobrinut ću se da dobijete svoju priliku«, obeća Jack.

Ponce de Leon je svoj brod napunio mnogobrojnim zamkama, što će uvelike otežati potragu za kaležima; usprkos tome, Jack je znao da će uz pomoć Barbosse dobiti kaleze i ostvariti svoj plan.

Sreća im se napokon osmjehnula.

12. POGLAVLJE

Angelica je predvodila skupinu Crnobradovih ljudi koji su se macetama probijali kroz gustu džunglu. Imali su sireninu suzu i Jackov kompas; sad su samo trebali kaleze po koje je otišao Jack. U trenutku kad se spremala načiniti jos jedan korak, na putu joj se ispriječila oštrica maca; pogledala je pred sebe i vidjela nasmiješenog Jacka koji je u jednoj ruci držao mac, a u drugoj srebrne kaleze.

»Kako to da se nas dvoje nikako ne možemo sresti bez da mi mašeš nečime pred očima?« upita Angelica.

Jack razvuče osmijeh, a onda se okrene prema Crnobradom.

»Jeste li ih donijeli?« upita pirat.

»Jesam«, reče Jack i podigne kaleze kako bi mu ih pokazao. »Ali, prije nego sto vam ih predam, imam nekoliko uvjeta.«

Crnobradi je to i očekivao. »Navedite ih.«

»Kao prvo«, odvrati Jack, »želim da mi se vrati kompas. Ne, to je drugo. Dakle, kao prvo, zakunite se da nećete nauditi Angelici.«

Angelica je bila dirnuta jer je Jack u trenutnoj situaciji mislio na njenu sigurnost.

»Takvima kao sto ste vi nikad se ne zaklinjem«, objavi Crnobradi. »Ali mogu vam red da bih sve dao za nju i da je nikad ne bih izložio opasnosti.«

Ovo je jos vise dirnulo Angelicu; u svom je srcu oduvijek vjerovala da ju otac nikad ne bi mogao povrijediti, a ova izjava je to samo potvrdila.

»A sad, drugo — ono sto je nekad bilo prvo. Želim svoj kompas natrag«, nastavi Jack.

Angelica mu dobaci kompas, a Jack joj preda kaleže. Sad su imali sve sto su trebali, to jest sve osim samog Izvora.

Jack preuzme vodstvo nad ekspedicijom i odvede ostale jos dublje u džunglu. Nakon otprilike sat vremena, došli su do ulaza u spilju. Zapalili su baklje i ušli unutra.

Jack je samouvjerenom kročio kroz vodu i vodio ostale; bio je siguran da su na pravom putu. Odjednom, nadose se pred zidom.

»Čini se da je ovo kraj puta«, rekao je, pocesavsi se po glavi. »Zakleo bih se da bi ovdje negdje trebao biti Izvor.«

»Kraj puta?!« frustrirano uzvikne Crnobradi.

»Jack, sve mi se vise čini da ti zapravo ne znaš kamo idemo«, doda Angelica. »Jesi li ti ikad uistinu vidio Izvor mladosti?«

»Pa, znaš... Ja to zapravo nikad nisam ni tvrdio«, reče Jack uz ciničan osmijeh.

Crnobradi ljutito zarice; izvukavsi revolver, on zapuca u Jacka. Metak se uz glasan zveket odbije o jedan od kaleža. Jack pogleda novonastalu udubinu i proguta slinu shvativši da je metak vrlo lako mogao završiti u njegovoj glavi, a onda se iznenada razvedri primijetivši natpis na kaležu.

»Čekajte!« reče podigavši ruku. Polako je izustio napisane riječi. »*Aqua de Vida*.«

Nad njima se odjednom poene stvarati rastuća lokva vode. Virovi se poenu ulijevati u slapove i uskoro se nad njima potpuno neobjašnjivo stvorilo jezero.

»Zanimljivo«, reče Jack, gledajući vodu nad sobom.

Predvođena Jackom, skupina se popne u jezero, a struja ih ponese prema gore. Uskoro su zakoračili u prekrasan vrt prepun vode, najnevjerojatniju stvar koju su ikad vidjeli; bio je to Izvor mladosti.

»Ovo je prekrasno...« reče Angelica.

Jack se također divio onome sto je vidio, no ne zadugo; znao je da se njegov plan polako ostvaruje. Ubrzo nakon sto su stigli do Izvora, još se jedna skupina probila kroz vodeni bazen. Bio je to Hector Barbossa praćen britanskim vojnicima.

Začudo, Crnobradi nije bio bijesan. Zurio je u čovjeka s drvenom nogom koji je stajao pred njim; ovakav razvoj događaja bio je prereknut.

»Stigao je i on«, rekao je. »Uzrok moje propasti!«

»Edward Teach,« reče Barbossa, koristeći njegovo pravo ime. »U ime Njegovog Visočanstva kralja i uz nezanimarivu dozu osobne zadovoljštine, proglašavam vas zatočenikom suda za sve zločine počinjene na moru!«

Barbossa isuče mač kako bi dodatno uvećao trenutak. »Ti zločini između ostalog uključuju i piratstvo, izdaju, ubojstvo i krađu moje lijeve noge!«

»Da... To je taj hladan dah smrti kojeg osjećam u 2raku, ali i za vratom«, reče Crnobradi naizgled se predavši, a onda uz osmijeh isuče mač. »Ali Bog mi je svjedok, doživjet ću još jednu bitku!«

Pirat se okrene svojim ljudima. »Ubijte ih sve!« uzviknuo je.

Piratska posada i britanski vojnici momentalno se sukobile, a ljutiti uzvici i metalni zvukovi udaraca ispunili su nekad miran i tih vrt. U središtu bitke obračunavali su se Barbossa i Crnobradi. Iako su obojica bila vrsni macevaoci, Barbossa je imao dodatni adut. Uspio je probosti Crnobradog svojim mačem; on je vjerojatno preživio i puno gore ozljede, no ova ga je svladala. Neuspješno je pokušao ostati na nogama.

»Kakve su ovo davalije?!« uzviknuo je.

Barbossa se osmjehne. »Nisam tako glup da se pokušam boriti protiv nekoga bez... dodatne pomoći.« Protrljao je prste i Angelica je odmah shvatila o čemu se tu radi.

»Otrov!« izustila je.

Pojurila je prema ocu i pokušala brzo izvući mač, no dok je to činila, i sama se porezala na oštricu.

»Angelica, ne!« povikao je Jack, no bilo je prekasno.

»Sto sam to učinila...« govorila je dok je zurila u svoje

okrvavljene ruke. »Sto sam to učinila?! Sad ću umrijeti.« »Ne! Nećeš«, odgovori joj Jack.

Prije nego sto se itko uspio snaći, na Izvoru se pojavio i tajanstveni Španjolac sa svojim ljudima koji su okružili pirate. Kad je Španjolac kimnuo glavom, njegova je vojska počela uništavati ulaz na Izvor; tajna vječnog života sad će zauvijek biti sigurna od ljudi.

U jeku bitke, Jack se lukavo domogao kaleža i napunio ih vodom s Izvora. Od jednog je pirata uzeo i sireninu suzu te je stavio u jedan od kaleža.

»Popij ovo«, rekao joj je. »U ovom kaležu je suza.«

Međutim, da bi moći izlijecenja djelovale, netko je morao popiti vodu iz drugog kaleža, a ta bi osoba potom umrla.

Jack se okrene prema Crnobradom. »Popijte vodu iz drugog kaleža.«

Oči Crnobradog raširile su se od bijesa.

»Ne!« zavapi Angelica.

»Ne mogu spasiti oboje«, objasni Jack. »Jedno od vas mora se žrtvovati zbog drugoga.«

Došlo je vrijeme da se utvrdi tko je u pravu, Jack ili Angelica. Hoće li Crnobradi uistinu spasiti svoju kći po cijenu vlastitog života, ili će misliti samo na sebe?

»Edwarde, tvoja će kći umrijeti. Spasi je.«

Crnobradi je Jacku uzeo kaleže.

»U ovome je suza i daje život?« rekao je, uzdižući jedan od kaleža. »A ovaj ga uzima?«

»Tako je«, kimne Jack.

Crnobradi se okrene i pogleda Angelicu. Gledao ju je neko vrijeme, a onda iznenada ispije vodu sa suzom.

Ipak je odlučio spasiti sebe i žrtvovati nju.

»Zao mi je, Angelica«, rekao je dok joj je pružao drugi kalež. »Spasi me, kćeri moja.«

Angelica je bila povrijeđena u svakom mogućem smislu. Kao da to sto je umirala nije bilo dovoljno, nego je pred smrt shvatila i da je njezinom ocu više stalo do sebe nego do nje. Jack je cijelo vrijeme bio u pravu: Crnobradi je bio uistinu zao čovjek. Usprkos tome, Angelici je bilo stalo do njega. Otrovala se i umrijet će, ali barem će njezin otac preživjeti.

»Volim te, oče«, rekla je i ispila vodu iz drugog kaleža.

Crnobradi se nasmiješi, shvativši da je upravo prevario smrt.

Izenada, Jack se namršti. Upre prstom u kaleže i razmisli na trenutak. »Čekajte malo...« rekao je, lukavo se osmjehnuvši. »Možda je obratno..? Možda je u ovom kaležu bila suza..?«

Crnobradi momentalno shvati da ga je Jack prevario.

»Vraže... Varalico!« vikao je Crnobradi dok se spremao nasrnuti na njega.

Bilo je prekasno; vode s Izvora iznenada ga okruži se. Angelica pogleda ranu na svojoj ruci.

Krv je nestala, a posjekotina je čarobno zarasla. Život njezinog oca sad je spašavao nju.

Zli Crnobradi nestane u vodi, a Jack se nasmiješi. Kao iskusni pirat, znao je sto su sve pirati nalik Crnobradom kadri učiniti kako bi se spasili.

Bitka je konačno završila. Španjolci su se vratili na svoje brodove, a Barbossa se osvetio Crnobradom čije je trenutno stanje bilo ravno smrti.

A mrtvi ne govore.

Tim su riječima pirati upozoravali one koji su se usudili prkositi moru. Pa ipak, kapetan Jack Sparrow jos je jednom dokazao da to ne mora nužno biti istina. Proganjao ga je kralj, osuđen je na vješanje, protiv svoje volje bio je ukrcan na brod Crnobradog, bačen je u more puno sirena, pa čak je preživio i nemoguć skok s litice. Borio se i oči u oči sa zloglasnim Crnobradim, naoružan samo lukavošću.

I opet, iz svega toga uspio se izvući, spreman za novu pustolovinu. Dok je razmišljao o bezbrojnim mogućnostima, osmijeh mu je bivao sve veći i veći. Horizont ga je zvao, a kapetan Jack Sparrow bio je spreman odazvati mu se — pa čak i ako bi to značilo ploviti na valovima nepoznatih plima...

**JEDNOM DAVNO, DAVNO PRIJE *CRNOG BISERA*,
JACK SPARROW BIO JE SAMO JEDAN
MALI SLIJEPI PUTNIK...**

Prije nego sto je plovio na valovima nepoznatih plima i dospio na kraj svijeta, prije no sto je tražio Mrtvačevu škrinju, čak i prije nego što je prozvan kapetanom, zvali su ga samo Jack; bio je mladi, prokletstvima nenačeti pirat koji je plovio okružen otpadničkom posadom na brodu Lupar. Ipak, Jack je oduvijek bio pustolovnog duha. Ovog su puta Jack i njegova mlada posada u potrazi za legendarnim Cortesovim mačem koji posjeduje nevjerojatne moći — ali, može li Jack preživjeti u borbi protiv mnogo iskusnijih pirata koji se također žele domoći istog blaga, zloglasnog kapetana Torrentsa i Lijevonogog Louisa? Mogu li on i njegova posada izbjeći mračne, sablasne čini tajanstvenih bića koja žive na dnu oceana? Ostanite s nama i otkrijte kako je mladi Jack izrastao u slavnog kapetana Jacka Sparrowa... i otkuda mu onaj krasan šešir.

1. POGLAVLJE

Blijedi mjesec obasjavao je ocean, a vjetar je gonio guste oblake nebom. Na otočnim brežuljcima plesale su jedva vidljive sjene velikih, crnih brodova, morskih čudovišta i ostalih sablasti ponoćnih voda. Gusta olujna izmaglica propuštala je svjetlost tek nekoliko zvijezda, a bijeli pijesak na žalost kovitlao se i mijenjao izgled pješćanih dina.

Ta noć nije bila najpogodnija za plovidbu.

Onih nekoliko uglednih stanovnika Tortuge odlučilo je ostati u svojim zaštićenim domovima. Svi ostali — otpadnici, razbojnici i sličan polusvijet — sjatili su se u krčmu Odana nevjesta na pivo i rum.

Usprkos naletima vjetra kojima se nagovještavala oluja, buka iz krčme se čula kilometrima daleko. Kroz noć je odjekivalo smijanje, vikanje i pokoji pucanj iz revolvera, a uzvanici su u jedan glas pjevali dobro im poznatu popijevku:

*Jo-ho, jo-ho, pirat ski život je to!
Potpalit ću fitilj da zapalim sve,
a onda posjetiti kremu-dv'je!
Kad izgori selo i kućice te,
ja ću obići kremu-dv'je!
Jo-ho, jo-ho, pirat ski život je to...*

Izvana, Odana nevjesta izgledala je kao malo veća baraka. Bila je sagrađena od drvenih ostataka uništenih brodova, a i mirisala je kao brod — na katran, sol, morsku travu i ribu. Kad je lagana kiša napokon počela padati, krov je počeo propuštati iz bezbroj pukotina.

U samoj kremi kao da nitko nije mario za mlake koje su se sirile podom. Vrčevi i slične posude ovdje su se koristile samo da bi se njima nazdravljalo, udaralo po stolu i tako pozvalo novu rundu, a znale su pogoditi i pokoju glavu.

Ove je noći krema obasjana svijećama bila prepuna i bez ijednog slobodnog mjesta za sjedenje; mlada krčmarica Arabella pomislila je kako bi samo mornarima koji su se ovdje večeras skupili mogla napuniti sve brodove u Kraljevskoj luci. Skupljala je prazne vrčeve sa stola, okružena gomilom muškaraca koji su jedni drugima dobacivali vulgarne primjedbe. Kao i svi 'mornari' u ovoj ili bilo kojoj drugoj kremi, bili su bradati i odjeveni u otrcane dronjke svih boja: iznosene hlače, izbljedjele prsluke i staro remenje.

Jedan od njih povukao ju je za suknju i razvukao bezubi osmijeh.

Arabella zakoluta očima i uzdahne. »Da pogodim...« rekla je, zabacujući svoje guste, kestenjaste kovrče. »Pivo, pivo, pivo... i još jedno pivo?«

»To je prava cura!« oduševljeno uzvikne mornar.

Arabella duboko udahne i krene prema ostalim stolovima.

»Na obali vise nema španjolskog blaga, budalo jedna«, reče jedan mornar.

»Ma, ne pričam ja o španjolskom blagu!« ispod glasa mu odvrati drugorazredni pirat zvan Lijepi Todd. U njegovom oku bila je iskra trezvenosti koju večerašnje opijanje još nije ugasilo. »Govorim o asteckom blagu, izgubljenom kraljevstvu...!«

Arabella zastane i poene prisluškovati pretvarajući se da kupi vrč s poda.

»Ne govoriš valjda o Zlopogledom Samu i Otoku kostura?« nepovjerljivo ga upita prvi mornar. »Legenda kaže da je Sam imao Cortesov mač kojim je prokleo cijeli otok. Slažem se samo s jednim dijelom priče — da je to legenda. Legenda, stari! *Bio je to krasan gradić od kamena i mramora, bas kakve su gradili i Rimljani* — to sam isto čuo. Gluposti! Na Karibima takvo nešto nećeš naći, vjeruj mi!«

»Ma, zaboravi to proketo kraljevstvo i taj mač, ja govorim o zlatu!« ispalio je Lijepi Todd. »I kažem ti, znam da je stvarno. Vidio sam ga vlastitim očima. Već je promijenilo nekoliko vlasnika, narastu mu noge pa pobjegne; ali uvijek ima načina da ga se pronađe.«

»Onda sigurno imaš i brod?« upita prvi mornar i sumnjičavo ga pogleda.

»O, da — krasan mali čamac, savršen za neprimjetan ulazak i izlazak iz luke...« počeo je Lijepi Todd, no onda primijeti Arabellu koja se pretvarala da pregačom briše nešto s poda. Ona mu uzvratila pogled i ljubazno se nasmiješi, a potom ponovno usmjeri pogled na pod i nastavi ga trljati pregačom. »Joj, prljavci... Vise piva na podu nego u njima!« gundala je. Lijepi Todd se opusti, no ipak pogleda uokolo kako bi provjerio ne slušaju li ga možda ostali otpadnici, zidovi, ili čak kralj glavom i bradom. »Hoćemo li otići na neko tise mjesto? Znaš kako se kaže — mrtvi ne govore.«

Arabella opsuje i odmakne se. Obično se nitko nije obazirao na nju; za posjetitelje Nevjeste, ona je bila samo djevojka koja je punila njihove vrčeve, a u nekoliko godina čula je na stotine priča i legendi. Svaka je priča bila gotovo kao da i sama Arabella sudjeluje u njoj.

Međutim, priča nije isto sto i sam doživljaj.

Ipak, pomislila je kako ovo i nije tako losa noć s obzirom na okolnosti. Moglo je biti i puno gore — oluja kao da je budila ono najgore u ljudima.

Iznenada, vrata se otvore velikom silinom.

Udar munje obasja priliku koja je stajala na dovratku; stranac je bio mokar do gole kože. Crna kosa bila mu je slijepljena po licu, a u očima mu je sjala munja. Arabella zaustavi dah — nikad u životu nije vidjela nikog takvog.

Vrata se treskom zatvore, a svjetlost svijeće otkrije bijesnog i potpuno mokrog mladića, ne starijeg od Arabelle. Na trenutak zavlada tišina, a gosti potom slegnu ramenima i vrate se svojem piću.

Stranac poene hodati kroz gužvu; pogled mu je lutao u svim smjerovima poput orlovog, i bilo je očito da traži nekoga ili nešto. Čeljust mu se ljutito stezala.

Njegove smeđe oči na trenutak zasvijetle; mora da je našao ono sto je tražio. Sagnuo se iza jednog od stolaca i posegnuo za nečim sto je izgledalo kao stara vreća. Arabella se propne na prste kako bi bolje vidjela. Činilo joj se da vreća i ne izgleda vrijedna krade od zloglasnog pirata koji ju je čuvao.

»Oh, ne...« prosapne Arabella.

Stranac zagriže donju usnu u namjeri da se bolje koncentrira. Ispružio je prste sto je vise mogao, diskretno pokušavajući dohvatiti ono sto se nalazilo između nogu stola.

Bez upozorenja, ali i bez da je odložio vrč, muškarac koji je tamo sjedio iznenada se digne, izloživši svoja dva metra i više od stotinu kilograma očima stranca. Njegove oci od bijesa su olujno iskrile.

Stranac sklopi dlanove i lagano se nakloni.

»Gospodine, nemojte Zamjeriti... Samo se divim svojoj... ovaj, vašoj krasnoj vreći...« rekao je ugladeno.

Pirat zariče i vrč zamahne prema dolje, spreman da njime udari glavu stranca.

Stranac zgrabi vreću i za dlaku umakne; vrc mu je prošao tik pored uha...

...i pogodio pirata koji je prolazio iza njega!

Taj drugi pirat nije bio tako velik, no bio je jednako razdražljiv — ali i naoružan. On pomisli kako je stranac taj koji ga je upravo lupio vrčem po glavi! On isuče svoj mač i nasrne na stranca.

Stranac se uzmakne i izbjegne smrtonosnu oštricu; napadač padne na stol za kojim je prije sjedio gorostasni pirat. Klimavi stol se slomi pod njegovom težinom, a pića, kovanice i noževi odlete u zrak. Ostali koji su sjedili za stolom skoče i izvuku svoje noževe i revolvere.

U Tortugi nije bilo teško započeti okršaj u krčmi.

Odana nevjesta ispunila se zvukovima udaraca, uzvika, jecaja, krikova i dernjave, fijuka i udaraca mačevima te slamanja drvenih stolaca po glavama. Sve se to miješalo s odzvanjanjem gromova i krovom koji je prokišnjavao po razjarenim gostima krčme.

Usred svog tog kaosa našao se i nas stranac; a da situacija bude još bolja, gorostasni pirat i

dalje ga je pokušavao napasti.

Div isuče mač i zamahne ga prema strancu; on odskoči na stolac koji se nalazio iza njega tako da je napadač samo presjekao zrak na mjestu na kojem je netom stajao.

»Stari, ovo ti je zbilja bilo blizu«, reče stranac, skoči sa stolca i udari jednu drvenu nogu; stolac poleti u zrak i okrene se tako da je završio u strancevim rukama.

Gorostas ponovno zamahne, no stranac je sve udarce blokirao stolcem koristeći ga kao štit.

Na mjestima gdje je oštrica pogodila stolac letjeli su komadići drveta.

Jos je jedan pirat nasrnuo na stranca, ili možda na nekoga iza njega — u ovom trenutku bilo je teško to procijeniti. Stranac mu se makne s puta, za dlaku izbjegavši sudar, a njegov novi napadač padne ravno u ruke gorostasnog pirata.

Kako je njegov napadač sad imao pune ruke posla, stranac uprti vreću na rame, te se okrene i promotri situaciju iza njega. Ono sto je počelo kao mirna večer uz piće, barem po piratskim mjerilima, pretvorilo se u jošjednu krvavu i nasilnu tučnjavu na kakve je navikao. Situacija mu izmami osmijeh na lice.

»Uh... Ni jedne modrice!« reče on naglas. »Ni jedne jedine ogrebotine na Jacku Sparrowu!«

U tom trenutku netko razbije bocu na drvenom trupcu nad njegovom glavom; iznenađujuće tiho za tako ogromnu spodobu, div se podigne i nadvije nad njega. Jack se okrene, vidi ga i poene se povlačiti.

»Sad ćeš mi lijepo dati tu vreću, dečko«, zlokobno reče pirat. U ruci je držao razbijenu bocu i njome prijetio Jacku.

Jack pogleda uokolo, no sa svih strana tučnjave su bile u punom jeku i nije se mogao probiti do izlaznih vrata.

»Poštovani gospodine...« poene on, nadajući se da će mu nešto usput pasti na pamet. No prije nego sto je uspio smisliti način kako da se izvuče odavde, div zarice i krene prema njemu.

Jedna ruka zgrabi Jacka za ovratnik i povuče ga dalje od diva; to se dogodilo toliko brzo da je div jednostavno nastavio trčati i zaleti se u skupinu od pet-šest pirata koji su se tukli uzduž nasuprotnog zida. Uz zvuke pucanja drva, razbijanja stakla i olujnih gromova, svi pirati se okrenu prema nasilnom gorostasu i navale na njega.

Arabella je čvrsto držala Jackov ovratnik dok ga je brzo vukla kroz gužvu, izbjegavajući razjarene mornare. S druge strane, Jack je čvrsto držao vreću — svoju vreću.

Nakon sto su za dlaku izbjegli sve nalete i napade, Jack i Arabella iskrali su se kroz stražnja vrata i pobjegli u olujnu tropsku noć.

2. POGLAVLJE

Kiša je već dobroano pljuštala, a vjetar je puhao nevjerojatnom brzinom. Jack i krčmarica bili su u uličici iza kreme, neuspješno se pokušavajući skloniti od oluje. On se okrene u namjeri da joj zahvali sto ga je spasila, no ona ga gurne o stražnji zid Odane nevjeste.

»Kako se usuđuješ započinjati tučnjavu u krčmi mog oca?!« Stavila je ruke na bokove, a njezine smeđe oči sijevale su od ljutnje. »Zar nisi mogao krasti negdje drugdje večeras? Na nekom finijem mjestu, gdje gosti ne bi sve porazbijali?!« Još jednom ga je gurnula i zakoračila prema natrag.

Jack popravi nabore na kaputu. »Sad me dobro slušaj, curo — nisam lopov. Nisam ovamo došao jer sam to želio. I nisam džeparario«, Jack mahne vrećom Arabelli u lice. »Ona dvometarska beštija ukrala mi je vreću; samo sam htio vratiti ono sto je moje. Ako ti moja zahvalnost ništa ne znaci, pokupit ću se, neću reći 'hvala' na tvojoj negostoljubivosti i krenut ću svojim putem. Jesmo li se razumijeli?«

Jack podigne glavu i krene, no Arabella ga zgrabi za ruku i ponovno ga gurne o zid.

»Znaš li ti uopće od koga si uzeo vreću, bila ona tvoja ili ne?« upitala ga je.

»Ne znam. I iskreno, ne zanima me«, odvrati on i oslobodi se iz njenog zahvata.

»Idiote! To je bio kapetan Torrents!« rece ona i udari ga po glavi. Jack ju je zbunjeno gledao.

»Zloglasni i zastrašujući..?« pokusa ga podsjetiti Arabella.

»Ne, nije mi poznato«, rece Jack.

»Najzloglasniji pirat na ovoj strani otoka Hispaniola?« ona pokusa opet.

»O, čekaj malo...« Jacku se lice na trenutak ozari, a onda se brzo snuždi. »Mmmm... Ne. Zao mi je.«

»No, u svakom slučaju, nije ti bas najpametnije krasti od njega.«

»Gledaj, ja nisam lopov«, odvrati on. »Ova otrcana vreća i njezin sadržaj moje je jedino vlasništvo. Ponio bih više toga, ali slijepi putnici obično imaju ograničen prtljažni prostor.« Arabella zakoluta očima.

»Nadalje«, nastavi Jack, »tipično za ovaj prokleti otok, ukrao mi ju je prokleti pirat. Čak se ne sjećam ni kad se to dogodilo; prišao mi je straga. Mogu ti reći samo jedno — ovo ovdje je moja vreća.« Jack skoči na staru bačvu i otvori vreću. »Na primjer«, reče, prekapajući po vreći i izvlačeći nešto sto je izgledalo kao voštani štapić, »ova svijeća... nije moja..?« Jack zbunjeno pogleda svijeću, a onda je baci sa strane.

»Ma, nemoj mi reći!« odvrati Arabella sarkastično.

»Ne, ne, ne!« frustrirano poviče Jack. Nastavivši kopati, izvuče nešto sto je nalikovalo nošenom donjem rublju. On se strese i baci ga, a nakon toga izvuče osušenog mrtvog štakora.

»Usput, ... Arabella«, rekla je djevojka. Jack je nije ni pogledao. »Ova 'cura' ima i ime«, nastavila je. »Zovem se Arabella.«

»Jack«, promrmlja on, ni ne obraćajući pažnju. Odvratnim stvarima u vreći kao da nije bilo kraja. Sljedeće sto je odbacio izgledalo je poput okamenjenog izmeta.

»Gledaj, žao mi je sto sam onako reagirala«, iskreno reče Arabella. »Stvar je u tome sto je narav mog oca ionako nagla, a sad će biti jos gora jer će cijeli idući tjedan provesti sređujući kremu — popravljajući stolce i stolove koji su uništeni zahvaljujući tebi.«

Začuo se mali tupi udarac; nešto sto je Jack bacio pogodilo je Arabellu ravno u čelo. Kad je to nešto uspjela uloviti prije no sto je palo na tlo, vidjela je da se radi o masivnoj kovanici.

»Oh, hvala ti!« sarkastično je izustila. »Ovime si se zaista iskupio.«

»Pa, to je jedina stvar u vreći koja ista vrijedi«, potunjeno reče Jack. »Moj nož, moja kutija, moja zaliha kovanica...« on zbunjeno podigne pogled. »Sve je nestalo.«

Ljutit i frustriran, prevrne vreću i iz nje istrese par sjemenki jabuke.

U taj čas nešto veliko i teško ispadne iz vreće i treskom padne na tlo. Jack se brzo sagne kako bi vidio o čemu se radi, a oči su mu zasjale dok su mu prsti pipali glatku kožu; bile su to korice za mač, i to za dugi mač. Mac bilo kakve vrste pribavio bi mu lijepi iznos na crnom

tržištu, a ovaj je još izgledao i vrlo vrijedno. Bit će bogat! No, barem onoliko bogat da otkupi svoje izgubljene stvari.

S druge strane, mogao bi ga i zadržati. Za razliku od svakoga tko je na Karibima držao do sebe, Jack nije posjedovao mač...

Ipak, kad je pokupio korice, Jack shvati da su prelagane da bi se u njima nalazio mac. On zagunda i baci prazne korice natrag na tlo.

»Prokleti pirati!«

Protrljao je oči i razočarano se naslonio uza zid, predočivši svoju budućnost punu neizvjesnosti i gladi.

Međutim, Arabelline se oči raširiše kad su korice pale na zemlju. Je li to bio zlatni odsjaj? Ignorirajući Jackovo gundanje, ona pokupi korice i stane ih okretati u rukama. Iako su bile izgrebane i prekrivene prljavštinom, na koži mokroj od kiše naziralo se zlato i srebro. Pod prstima je napipala i gravuru.

»Ne, to nije moguće...« duboko je disala. »Trebam svjetla!« zapovijedila je.

Jack uglavnom nije slušao ničije naredbe, a pogotovo ne od ljutite krcmareve kćeri, no nešto u Arabellinom glasu privuklo mu je pažnju. Bez prigovora, iz džepa kaputa izvadio je kremen i njime zapalio svijeću koju je našao u vreći. Arabella uzme svijeću i slabim plamičkom obasja kožu.

»Gledaj«, reče, pokazujući prstom na korice. Na njima su bile ispisane riječi njima nepoznatim jezikom, nekakve kratice te jos par zapisa na španjolskom. Ispod toga bila je neobična slika pernate zmije naslikane crvenkastom pozlatom. Slika je izgledala uglato i tuđinski.

Quetzalcoatl. Aztecko zlato.

Arabelli se otme uzdah oduševljenja. »Znaš li ti sto je ovo?« upitala ga je drhtavim glasom.

»Je li vrijedno?« upita Jack.

»To su korice za Cortesov mač«, prošaptala je.

Jackove oči se raširiše.

Pustolovina je upravo počela...

Nove avanture Jacka Sparrowa slijede u nastavku

Jack Sparrow i Cortesov mač.